

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 19

ΧΩΡΙΣ ΧΡΟΝΟΤΡΙΒΗΝ

Ἐδημοσιεύθη κατ' αὐτὰς ἄρθρον περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὄρου «προσηλυτισμός», τὰς ἀπόψεις τοῦ ὁποίου ἐπεκρότησε τὸ ὄργανον τῆς ἐνταῦθα Οὐνίας.

*

Ἡμεῖς δὲν θ' ἀσχοληθῶμεν εἰς θεωρητικὰς ἀναζητήσεις περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὄρου. Διότι μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ οὐσία τοῦ ζητήματος. Καὶ προσηλυτισμός — προσπάθεια δηλαδή ἐξαλλοιώσεως ἀρχαιοπαραδότων δογμάτων καὶ μεταδόσεως ξένων ἰδεῶν καὶ θεσμῶν — εἶναι καὶ «τυφλοῖς δῆλον», ὅτι ὑφίσταται συνεχῆς καὶ ἀσύδοτος εἰς τὴν χώραν μας.

*

Καὶ διὰ μὲν τὰς διαφορούς θρησκευτικὰς προπαγάνδας καὶ τὴν ἀνευθυνότητα δραστῶν τῶν, ἔχον ἐπανελημμένως κρούσει τὸν κώδωνα τοῦ ἐξ αὐτῶν κινδύνου σεπτοὶ Ἱεράρχαι μας. Σήμερον ὁμοῦ δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν αὐταί. Ἄλλ' ἡ λύμη τοῦ κομμουνισμοῦ, ποὺ ἀπαρνείται, ὡς γνωστόν, τὸν Χριστὸν καὶ ἀνατρέπει πᾶσαν ἠθικὴν ἀξίαν καὶ κάθε πνευματικὴν προγονικὴν μας δημιουργίαν. Καὶ τοῦ ὁποίου οἱ φορεῖς, ἂν δὲν ἀνασταλῆ ἀποτελεσματικῶς ἢ περαιτέρω ἐλευθέρως τῶν δραστῶν, — πιστοποιεῖται ἐπισήμως — ὅτι ὁδηγοῦν τὸ Ἔθνος εἰς τὸ βάραθρον καὶ εἰς τὴν καταστροφήν.

*

Ἐχομεν εἰς χεῖράς μας ἀντίγραφον ἀναφορᾶς ἀκριτικῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς πρὸς τὸ Κέντρον Ἀλλοδαπῶν, διὰ τῆς ὁποίας πληροφορορεῖ αὐτό, ὅτι ἀφίχθησαν ἐκ Πολωνίας ἐπαναπατριζόμενοι νέοι Ἕλληνες καὶ ὁμιλεῖ περὶ τούτων ὡς ἐξῆς:

«Πάντες οἱ ἀνωτέρω, προκειμένου νὰ συμπληρωθῶν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν στοιχεῖά των, ἠρωτήθησαν περὶ τῆς Ἐρησκείας, τὴν ὁποίαν πρεσβεύουν. Ἀπήντησαν δὲ ὅλοι, ἐπὶ τοῦ

θέματος τούτου, ὅτι πιστεύουν εἰς ὅ,τι γίνεται. Περὶ Χριστιανισμοῦ οὐδὲν γνωρίζουν. Οὔτε καὶ πιστεύουν εἰς τοῦτον. Ἐδήλωσαν μάλιστα, ὅτι αὐτὰ εἶναι ψεῦδη. Διότι οὕτως ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους, οἵτινες καθωδήγουν αὐτοὺς εἰς τοὺς παιδικὸς σταθμούς, ὅπου ἐνδιητῶντο».

Καὶ καταλήγει ἡ ἐν λόγω ἀναφορὰ ὡς ἐξῆς: «Κατόπιν τούτων, οἱ νεαροὶ ἀποτελοῦν, μὲ τὰς ἀνθελληνικὰς καὶ ἀντιχριστιανικὰς τῶν πεποισθήσεως, κίνδυνον σοβαρὸν μολύνσεως διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι συνομιλήκους των. Καὶ θὰ ἔδει, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, πρὸς περιφρούρησιν τῆς νεολαίας τῶν χωρίων, ὅπου θὰ διαμείνωσι, νὰ ἐγκλεισθῶσι εἰς εἰδικὰς Σχολὰς, ἵνα διὰ τῆς πειθοῦς καὶ τῆς διδασκαλίας ἀποβάλωσι τὰς δηλητηριώδεις ἀντιλήψεις των, ἄλλως θὰ ἀποτελέσωσι πυρῆνας κομμουνιστικοποιήσεως τῆς νεολαίας μας...»

*

Ἐλάβομεν ἐπίσης προσφάτως ἐγκύκλιον Ἱεράρχου ἀκριτικῆς ὠσαύτως περιοχῆς, ἡ ὁποία διεκτραγωδεῖ τὴν κατάπτωσιν τῶν ἠθῶν εἰς τὴν ὑπαιθρον, ὑπαιτιότητι τῶν ἐκ τοῦ παραπετάσματος ἐπαναπατρισθέντων νέων καὶ νεανίδων, τοὺς ὁποίους «χαρακτηρίζει ἔλλειψις παντός ἰδανικοῦ καὶ ιδεώδους εἰς τὴν σκέψιν καὶ εἰς τὴν ζωὴν των» καὶ διαζωγραφεῖ τὸν κίνδυνον ὁμιλεῖ «διὰ τὴν μέλλουσαν νὰ ἐνσκήψη καταστροφήν, ἐὰν δὲν ἀφυπνισθῶμεν ἐκ τοῦ ληθάργου..»

*

Ἀληθῶς οἱ κάτοικοι τῶν μεγάλων πόλεων — καὶ πρὸ παντός τῆς πρωτευούσης — μέσα εἰς τὴν πυρετικὴν τῶν ζωῶν, ἔχον ἀτελεῖ συνειδήσιν καὶ οὔτε ἠμποροῦν νὰ συλλάβουν τὴν τραγωδίαν τῆς ζωῆς τῶν κατοίκων τῆς

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΕΛΕΤΗΝ

τῆς 31ης Αὐγούστου 1958 διὰ τοὺς πεσόντας Ἑλληνας
εἰς τὰς μάχας τοῦ Γράμμου καὶ Βίτσι.

«Καὶ νῦν, Βασιλεῖς, σύνετε, παιδεύθητε,
πάντες οἱ κρῖνοντες τὴν γῆν».

(Ψαλμ. 2,10)

Ἀγαπητοὶ Ἑλληνες ἀδελφοί,

Κατὰ τὴν σημερινὴν ἐπιμνημόσυνον τελετὴν τὴν ὀρισθεῖσαν διὰ τοὺς πεσόντας Ἑλληνας ἀγωνιστὰς εἰς τὰς φοβερὰς μάχας τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων ΒΙΤΣΙ καὶ ΓΡΑΜΜΟΥ δικαίως ἐξυμνεῖται ἡ ἀνδρεία καὶ τὸ πολεμικὸν μένος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Μάχαι λυσσώδεις κατὰ κομμουνιστοσυμμοριτῶν διεξήχθησαν εἰς τοὺς χώρους αὐτοὺς διὰ τὴν σωτῆν ἢ ἐλευθερίαν, ἢ τιμὴν καὶ ἢ ἀξιοπρέπεια τοῦ Ἔθνους.

Μόνον ἡ ἀλήθεια συγκινεῖ καὶ λυτρώνει, καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐξηγοράσθη μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκηρύχθη ὡς ὑπερτάτη ἀξία εἰς τὸν κόσμον. Δὲν εἶναι δυνατὸν μὲ ὑλιστικὰ συστήματα, ὅπως ὁ Κομμουνισμός, τὴν διακυβερνηθῆναι ὁ κόσμος. Ἡ ζωὴ ἔχει βεβαίως τὴν οἰκονομικὴν της

ἀποψιν καὶ τὴν πολιτικὴν της μορφήν. Μέσα ὅμως εἰς πολιτικοοικονομικὰ ὀλοκληρωτικὰ συστήματα διοικήσεως, ὅπου συντρίβεται καὶ μηδενίζεται ὁ ἄνθρωπος, δὲν ἀνευρίσκεται γραμμὴ ἐκπολιτιστικῆς πορείας τοῦ κόσμου. Μόνον ὅπου κυριαρχεῖ ἡ ἐλευθερία, τὸ πνεῦμα, μόνον ὅταν ὅλοι αἱ βιομηχανικαὶ δημιουργίαι καὶ αἱ καταπληκτικαὶ πρὸδοι τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ τεθοῦν εἰς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀνθρώπου, μόνον ὅπου ἡ ζωὴ τῶν Ἑθνῶν κορυφοῦται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὑπερτάτης ἀξίας, μόνον ἐκεῖ χαράσσεται ἐκπολιτιστικὴ πορεία τῆς Ἰστορίας. Οἱ Κομμουνιστοσυμμοριταί, οἱ ὁποῖοι εἶχον σφύσει μέσα των τὸ φῶς τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως καὶ ἐδέχθησαν, ὄχι βεβαίως ὅλοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν ἀριστερισμὸν, τὰ ἀγωνισθῶν φονεύοντες πλάσματα Θεοῦ, ὅπως ὑπῆρξαν ἄθῳα παιδιὰ, ἄθῳαι γυναῖκες, ἀνεύθυνοι ἄνδρες, διὰ τὴν τρομοκρατήσασιν καὶ ἐπιβάλλασιν τοὺς σκοτεινοὺς σκοπούς των ἐντὸς τῆς κοινωνίας, συντρίβησαν ὑπὸ τῶν γενναίων παλληκαριῶν τῆς Ἑλλάδος, τῆς χώρας αὐτῆς, ποὺ λάμπει τὸ πνεῦμα της καὶ ὁ πολιτισμὸς της, ποὺ εἶναι καὶ θὰ παραμένῃ εἰς τοὺς

ὑπαίθρου. Τὴν βλέπουν — ἂν τὴν βλέπουν — μὲ τὴν αἰσθησιν τῆς ἰδικῆς των εὐημερίας καὶ τῶν ἰδικῶν των εὐκολιῶν καὶ ἀνέσεων.

Καὶ πολὺ φοβούμεθα, ὅτι ἀπέναντι τοῦ ἐπαράτου κομμουνισμοῦ συμπεριφερόμεθα ὅλοι, ὅπως οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι Τρῶες, οἱ ὁποῖοι ἐκρήμνισαν τὰ τεῖχη τῆς πόλεως των, διὰ τὴν εἰσαγάγουν τὸν Δούρειον Ἴππον τοῦ ὀλέθρου των ἐντὸς αὐτῆς. Καὶ ὅμως, μόλις πρὸ ὀλίγου ἐκλείσθη ὁ ἀπαίσσιος κύκλος τοῦ αἵματος, τοῦ ὄνειδος καὶ τῆς ἐγκληματικῆς του λύσεως. Καὶ ὅσον ἂν ἐκάλυπεν ἢ λήθη μὲ τὸν φαῖδον μανθῦαν τὰ γεγονότα, εἶναι ἀκόμη εὐδιάκριτος μέσα εἰς τὰς θολὰς του κρύπτας ὁ συρφετὸς τῶν ἐγκληματικῶν ἐκείνων στοιχείων, ποὺ ἔσφαζαν, ἐλεηλάτουν, εἰσέπρατταν λύτρα καὶ ἔσυραν εἰς τὴν ὀμηρίαν γέροντας, γυναῖκας καὶ ἄθῳα παιδιὰ.

Ἡ κατάστασις εἶναι ἀληθῶς σοβαρά. Καὶ ὅπως ἀναφέρει ἡ Ἱεραρχικὴ ἐγκύκλιος δὲν ἐπιτρέπει, νομίζομεν, ἀναβολὰς ἢ χρονοτριβῆν.

Εὐτυχῶς ὁ νέος κατὰ πάντα Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Βογιατζῆς φαίνεται κατανοῶν

πλήρως τὸν μέγαν κίνδυνον. Καὶ τὸν ἀντιμετωπίζει, μὲ τιμῶσαν αὐτὸν ἀποφασιστικότητα καὶ δραστηριότητα, ὡς τοῦτο πιστοῦται καὶ ἀπὸ τὸ προσφάτως ψηφισθὲν νομοσχέδιον «περὶ πληρώσεως κενῶν Ἑφημεριακῶν θέσεων τῶν παραμεθορίων Μητροπόλεων». Διότι, εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε δὲν τὸ θέλομεν, ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ὁ μοναδικὸς σχεδὸν φορεὸς τῆς Ἐθνικῆς μας Παραδόσεως· καὶ ὁ κληρὸς μας — μαζὶ μὲ τὸν στρατὸν μας — ὁ ἀκοίμητος φρουρὸς τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων μας.

*

Ἄς ἐνισχυθῇ λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία μας πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς ἀγίας καὶ ὑψηλῆς της ἀποστολῆς. Ἐνίσχυσις τῆς Ἐκκλησίας σημαίνει ἐνίσχυσιν καὶ διεύρυνσιν τοῦ πνευματικοῦ βᾶθους τοῦ λαοῦ μας. Καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκπορεύονται αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις, αἱ πνευματικαὶ δημιουργίαι καὶ οἱ τρισάγιοι ἐθνουσιασμοί, οἱ ὁποῖοι θεμελιώνουν τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἔθνους ἐντὸς τῆς ἱστορικῆς του ζωῆς.

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

αἰώνας μὲ τὸ ἑλληνοχριστιανικὸν τῆς φῶς ἢ δόξα ὄλων τῶν λαῶν.

Πολιτισμὸς εἶναι ἡ ἀνθσις τοῦ πνεύματος. Αἱ πνευματικαὶ δημιουργίαι εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς, τῆς θρησκείας, τῆς τέχνης, τῆς διοικήσεως, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς οἰκονομίας συνθέτουν τὸν πολιτισμὸν τῶν λαῶν, ἀλλὰ κορυφαία ἀξία εἶναι ἡ ἐλευθερία, τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ. Μόνον ἱεραρχημένοι αἱ ἀξίαι τοῦ πνεύματος ἐντὸς τῆς Κοινωνίας προβάλλουν τὴν ζωὴν εἰς μορφὰς πολιτισμοῦ. Οὔτε ἡ ἑξαρσις τοῦ ἑνός, ὁ ἄκρος τοπισμὸς τοῦ προσώπου, ποὺ εἶναι πηγὴ συλλήψεων καὶ δημιουργιῶν εἰς βάρος τῶν πολλῶν, οὔτε οἱ πολλοί, ὡς ὁμάς, ὡς σύνολον, ὡς ἐπιβολή, ὡς ἐξαναγκασμὸς, ὡς κράτος βίας εἰς βάρος τοῦ ἑνός, δύνανται νὰ ἀποτελέσουν τὰ μέτρα τῆς συνθέσεως τῆς πολιτισμένης Κοινωνίας. Ἐδαφος ἐλευθερίας εἰς τὸ ὅποιον νὰ δύναται ἕκαστος νὰ ἀναπτύξῃ τὰς δημιουργικὰς του δυνάμεις εἰς τὸν τομέα τῆς ἐργασίας του καὶ συγχρόνως νὰ θυσιάζεται χάριν τῶν ἄλλων, ἰδοὺ τί δημιουργεῖ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς ἐκπολιτιστικῆς πορείας τῶν ἐθνῶν ἐντὸς τῆς Ἱστορίας.

Ὁ πολιτισμὸς διὰ νὰ εἶναι ἀληθὴς δέον νὰ εἶναι πολιτισμὸς μέτρον. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς. Οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι ἀνεπτύξαν τὴν ζωὴν των εἰς τὸν μεσογειακὸν αὐτὸν χώρον, ὁ ὁποῖος καὶ σήμερον ἀκόμη πτερόνει τὴν φαντασίαν, ζωογονεῖ τὴν ἐλευθερίαν καὶ διὰ τῶν ποικίλων ἐξωτερικῶν ὠραίων ἐντυπώσεων, ποὺ προκαλεῖ, συντελεῖ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς ἐντόνου ἀτομικῆς ζωῆς τοῦ Ἑλλήνου. Μία πλουσία πνευματικὴ ζωὴ ἀνεπτύχθη εἰς τὸν τομέα τῆς γῆς, ὅπου ἔζησε καὶ ζῆ ἡ μητέρα Ἑλλάδα. Κέντρον τοῦ κόσμου, κέντρον φωτός, καὶ μεγάλων ἔργων ἀπέβη ἡ ζωὴ τῆς. Διὰ τοῦτο ἐξεγείρεται ὁλόφυχος ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐζήτησαν ἢ ζητοῦν νὰ τὴν ὑποτάξουν, νὰ τὴν ἐκμηδενίσουν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Εἶναι χαρακτηριστικοὶ οἱ πόλεμοι τῶν Περσῶν, τῶν ἀπολιτίστων Ἡγεμόνων τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος. Τὰ πλήθη τῶν βαρβάρων λαῶν οὐδέποτε κατώρθωσαν νὰ τὴν συντρίψουν. Οἱ πόλεμοι κατὰ τῶν Ἀσιατῶν, εἰς τὸν Μαραθῶνα, ἢ καὶ ἀλλαχοῦ, ἢ ἐν Σαλαμῖνι Ναυμαχία, συνέτριψαν τὸν βάρβαρον ἐχθρὸν καὶ ἀπέκτησαν παγκόσμιον σημασίαν, διότι ἡ Ἑλλὰς κατόπιν τῶν θριάμβων αὐτῶν ἐφεγγαβολόγησε εἰς ποίησιν, εἰς σοφίαν, εἰς ἐπιστήμην, εἰς κτίσματα ὠραιότητος καὶ ἁρμονίας, ποὺ συγκινοῦν ὄλον τὸν κόσμον. Ἡ ὁρμὴ καὶ τὸ πολεμικὸν σθένος τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν ἐγεννᾶτο ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς ὑπεροχῆς των ἀπέναντι τῶν βαρβάρων τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς, ἢ αὐτῆ ὁρμῆ, τὸ αὐτὸ πολεμικὸν μένος ἐξεδηλοῦτο ἐναντίον τῶν ἐχθρικών φυλῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, διὰ νὰ σωθῇ τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν φῶς, ποὺ ἦτο ἡ μόνη ὁδὸς φωτισμοῦ καὶ καθοδηγήσεως ὄλων τῶν λαῶν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 21 καὶ εἰς τοὺς πολέμους τοῦ 1912 καὶ 1940, καὶ εἰς τὰς μάχας

τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι, ἢ αὐτῆ εὐγενῆς ὁρμῆ, ἢ αὐτῆ πίστις πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας ἐθέρωμεν τὰ στήθη τῶν ἑλλήνων παλληκαριῶν, διὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν οἱ μεγάλοι ἐθνικοὶ σκοποί, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ νόημα τῆς Μεγάλης Ἰδέας, ποὺ ζῆ ἀκόμη εἰς τὸ ὑποσυνείδητον τοῦ Ἑθνους ὡς προσδοκία ἀναστάσεως καὶ ὁλοκληρώσεως τῆς Βυζαντινῆς Βασιλείας.

Δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ κλονισθῇ ἡ μεγάλη πνευματικὴ παράδοσις τοῦ ἔθνους καὶ ἀντ' αὐτῆς νὰ κυριαρχήσουν εἰς τὰ στήθη του ξένα φιλοσοφικὰ συστήματα, πεπλανημένοι μορφαὶ διοικήσεως, μέσα εἰς τὰς ὁποίας νὰ σβῆνῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀξιοπρέπεια καὶ τιμῆ. Ἀπὸ τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν γραμμὴν, ἢ ὁποία ἔχει χαραχθῇ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑθνους, ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ τοὺς χρόνους τῆς βυζαντινῆς Βασιλείας προβάλλεται ὁ ἀνθρωπος ὡς κορυφαία ἀξία, προβάλλεται ἡ ἐπιταγὴ τῆς ἀληθείας, ὅτι οἱ ἡγέται τῶν Ἑθνῶν ὀφείλουν νὰ ἱεραρχοποιήσουν τὴν ζωὴν των, μὲ βάσιν τὴν πίστιν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς ὑπερτάτην ἀξίαν. Πνευματικὴ καὶ μόνον πνευματικὴ πορεία εἶναι ἐκείνη ἐκ τῆς ὁποίας ἀνθίξει ὁ πολιτισμὸς τῶν λαῶν. Οὔτε τὰ Κράτη τοῦ Βορρᾶ μὲ τὰ κομμουνιστικὰ καὶ ὕλιστικὰ των συστήματα διοικήσεως, οὔτε οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως μὲ τὰς ἀποικιοκρατικὰς των ἀντιλήψεις, μὲ τὴν καταφρόνησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ἡγέται τῆς πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς πορείας τῶν λαῶν τῆς γῆς.— Ἐκπίπτουν τὰ μεγάλα Ἑθνη τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ κλονίζονται συνεχῶς εἰς τὴν παγκόσμιον συνείδησιν ἀπὸ τὰ συστήματα καὶ τοὺς τρόπους τῆς διοικήσεώς των, διότι εἰς τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως ἔχει ἀποτεθῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἓνα αἶσθημα δικαιοσύνης, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καταπατηθῆ διαρκῶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, εἰς οἰανδήποτε ὑψηλὴν θέσιν καὶ ἂν ἴστανται, οἰανδήποτε στρατιωτικὴν ἰσχὸν καὶ ἂν κατέχουν. Ἡ σωρεία τῶν ἁμαρτιῶν ὑπονομεύει τὴν ζωὴν, ὀδηγεῖ εἰς ὄλεθρον ἀτόμων καὶ λαῶν. Δὲν εἶναι μόνον οἱ πολιτικοὶ ὑπολογισμοὶ καὶ τὰ στεγνὰ συμφέροντα τῶν λαῶν, ποὺ θεμελιώνουν τὴν θέσιν τῶν Ἑθνῶν καὶ ἀξάνουν τὴν ἰσχὸν των καὶ τὸ ἠθικὸν των μεγαλεῖον. Ὅσοι ἀθετοῦν τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ, ὅσοι εἰς τὰ δάκρυα καὶ τοὺς πόνους τῶν ἀδικουμένων ἀπαντοῦν μὲ σκληρότητας, μὲ ἐγκλήματα καὶ ἀπανθρώπους πράξεις, αἱ ὅποιοι διεγείρουν τὴν παγκόσμιον συνείδησιν, ὀδηγοῦνται εἰς καθολικὴν ἀνυποληψίαν, εἰς γενικὴν καταφρόνησιν, εἰς βάρβαρον καταστροφῆς.

Ἄς θελήσουν νὰ μάθουν οἱ Ἄρχοντες τῶν λαῶν καὶ οἱ Κριταὶ τῆς γῆς, ὅτι τὸ φῶς τῆς ἐκπολιτιστικῆς πορείας τοῦ κόσμου δὲν δύνανται νὰ τὸ εὔρουν ἀλλαχοῦ παρὰ εἰς τὴν σεβασμίαν Μητέρα τῶν λαῶν, τὴν Ἑλλάδα, αὐτὴν τὴν χώραν τοῦ φωτός τὴν ὁποίαν τόσαι γενεαὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐν τούτοις τόσῳ βαθέως ἐπλήγωσαν καὶ πληγῶνον οἱ σημερινοὶ πολιτικοὶ ἡγέται μὲ τὴν σκοτεινίαν, μὲ τὴν ἀνόσιον πολιτικὴν των.

† Ὁ Σάμου Εἰρηναῖος

ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

(Αἱ κατωτέρω δημοσιευόμεναι δύο ὁμιλίαι ἐγένοντο γεγραμμέναι ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Π. Μπρατσιώτου ἐνώπιον τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Nyborg τῆς Δανίας τῆ 24ῃ καὶ 28ῃ τοῦ παρελθόντος Ἀγούστου. Ἡ δευτέρα ἐξ αὐτῶν προηγήθη τῆς συζητήσεως καὶ ἐπισημώσεως τῆς Ἐκθέσεως Referens - Committee.).

Α' ΟΜΙΛΙΑ

Ἐπιτρέψατέ μου κ. Πρόεδρε νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἐκκλήσεως τοῦ προκαθημένου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐκκλήσις αὕτη ὑπερηγορεῦθη ὑπὸ ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως ἐν Κύπρῳ, ἥτις προῆλθεν κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς ξενικῆς κατακτῆσεως τῆς νήσου ἀνεκτῆς γνωμῆς ἀπροκλήτου καὶ προκλητικῆς ἐπιθετικότητος τῆς μικρᾶς τουρκικῆς μειονοφηφίας αὐτῆς ἐναντίον τῆς μεγάλης πλειονοφηφίας τοῦ ἐν αὐτῇ ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἡ ὁποία ἐν συναισθήσει τῆς ἀριθμητικῆς καὶ πνευματικῆς του ὑπεροχῆς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀσκήσῃ τὸ Jus Taliones κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων ἀλλοπίστων συμπαιτριωτῶν της.

Εἴμεθα βεβαίως εὐγνώμονες εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὰς ἐπανεπιλημμένως ἐκδοθεῖσας ἀποφάσεις της ὑπὲρ μιᾶς δικαίας διενετησεως τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως κατόπιν προηγουμένης αὐτοκυβερνήσεως τῆς νήσου.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αἰτούμεθα παρὰ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς σήμερον, εἶναι ἡ ἐνοικῆ προσοχὴ εἰς τὴν μνημονοθεῖσαν ἐκκλήσιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἀποστολὴ εἰς τὴν νήσον εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέτασιν τῶν καταγγελομένων ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν παραπόνων τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου.

Κάμνομεν τοῦτο ἐν ὀνόματι ὄχι μόνον τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τῶν ὁποίων τὸ δεκαετὲς ἰωβηλαῖον ἐορτάζομεν ἐφέτος.

Αἱ νεότεραι εἰδήσεις ὅτι ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις θὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου της διὰ τὴν εἰρήνευσιν τῆς νήσου, δὲν καθιστοῦν τὸ παράπαν περιττὸν τὸ ὑφ' ἡμῶν προτεινόμενον μέτρον ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι τὸ σχέδιον τοῦτο, ἐκτὸς τοῦ περιπλόκου καὶ τῆς λίαν ἀμφιβόλου σκοπιμότητος αὐτοῦ, εἶναι ἀπραγματοποιήτον, πρὸ τοῦ νὰ δημιουργηθῇ ἡ ἀπαιτουμένη εἰς τοῦτο ἀτμόσφαιρα εἰς τὴν νήσον, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ πρὸ παντὸς διότι ἐπιβάλλεται ἡ ἐξέτασις τῆς βασιμότητος τῶν πικρῶν παραπόνων μιᾶς Ἐκκλησίας, μέλους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου, κατόπιν μάλιστα τῆς ἐκκλήσεως τοῦ προκαθημένου μιᾶς ἄλλης Ἐκκλησίας, μέλους τοῦ Συμβουλίου τοῦτου.

Β' ΟΜΙΛΙΑ.

Κόριε Πρόεδρε,

Χθὲς ἡ συνέλευσίς μας, κατόπιν συζητήσεως ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Referens - Committee τὴν ὑπ' αὐτῆς ὑποβληθεῖσαν ἐκθεσιν ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ζη-

τήματος, ἡ ὁποία ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τριημέρων συν-ομιλιῶν. Σήμερον ἔχετε ἐνώπιόν σας ἄλλην διαμόρφωσιν τοῦ σημείου, τὸ ὁποῖον εἶχε κυρίως προκαλέσει τὴν ἀντίδρασιν μερικῶν φίλων μας. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ ἐλπίζω, ὅτι ἡ ἐκθεσις αὕτη θὰ γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεώς μας ὑπὸ τὴν δοθείσαν ὑπὸ τοῦ Referens - Committee νέαν μορφήν. Δὲν πρόκειται ἄλλως τε περὶ ἄλλον τινὸς πράγματος παρὰ μόνον περὶ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀλληλεγγύης τῆς Συνελεύσεώς μας πρὸς μιᾶν Ἐκκλησίαν, μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἀλληλεγγύη αὕτη εἶναι ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων καθηκόντων τῶν Χριστιανῶν, ὡς ἐκφρασις τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης ἐν τῷ Πνεύματι τῶν χαρακτηριστικωτάτων λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν τῇ Α' πρὸς Κορινθίους (Κεφ. 1Β' στ. 26) («εἴτε πάσχει ἐν μέλος συμπάσχει πάντα τὰ μέλη»). Καὶ πῶς ἄλλως καλύτερον θὰ ἦδύνατο τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν νὰ διαδηλώσῃ τὴν ἐνότητά του, παρὰ διὰ τῆς διαδηλώσεως τῆς ἀλληλεγγύης του πρὸς πᾶσαν Ἐκκλησίαν, ἀποτελοῦσαν μέλος τοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ἀξιοὶ νὰ εἶναι ἢ νὰ ἀποβῇ τὸ «Σῶμα Χριστοῦ». Καὶ ἐν μέλος, τετιμημένον μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι ἡ σεβασμὰ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, ἥτις εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτέρων Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ, περὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς ὁποίας ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων Παύλου καὶ Βαρνάβα μᾶς πληροφοροῦν λεπτομερῶς αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἐν τῷ ΙΓ' Κεφαλαίῳ.

Πρόκειται περὶ λαοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, ὅστις ἔχει μιᾶν περιλαμπρὸν ἱστορίαν 25 καὶ πλέον αἰῶνων ὀπισθὲν του καὶ εἶναι λαὸς γενναῖος ἄμα καὶ εἰρηρικός καὶ βαθέως χριστιανικός, ὅστις διὰ μέσου τοσούτων αἰῶνων καὶ ἐν μέσῳ τοσούτων ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν καὶ λεηλασιῶν καὶ διωγμῶν διέσωσεν ἀλόβητον τὴν πίστιν του καὶ τὰς παραδόσεις του, συνφασμένως μὲ τὸν ἔθνικόν του χαρακτήρα ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ μόνῃν τῆς μητρὸς του Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς αὐτοκεφάλου ταύτης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ τοῦτου ἵσταται σήμερον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, συμμεριζόμενος ἐν τῇ ἐξορίᾳ τὰ παθήματα τοῦ λαοῦ του. Τί δὲ εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς ἐκκλησιαστικός ἡγέτης μᾶς πληροφορεῖ ἀρκετὰ σάφως ἡ ἱστορικὴ καὶ γνησίως χριστιανικὴ του στάσις ἐναντι τῆς ἀπροσδοκίτου ἐπιθέσεως ἐνὸς ἄλλου ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτου, πολὺ γνωστοῦ. Ἡ μοναδικὴ ἀπάντησις τοῦ Μακαρίου εἰς τὸν σκληρὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἡγέτου ἐκείνου ὅτι εἶναι «κακὸς χαρακτήρ» ἦτο ἡ σιγή.

Ἐπιτρέψατέ μοι, ἀγαπητοὶ φίλοι, νὰ κλείσω τὴν σύντομόν μου ταύτην ὁμιλίαν μὲ τὸ βαθυστόχαστον λόγιον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγρουστίνου, τοῦ ὁποίου τὴν μνήμην ἐορτάζομεν σήμερον «*Amā et Fac Quidvis*».

Π. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

Ἀκαδημαϊκὸς-Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς
τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ

Τῇ 10ῃ Ἀυγούστου (Κυριακῇ) ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τῆς Ναυπάκτου ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ Ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Δαμασκηνοῦ Κοτζιά. Ἡ ἐνθρόνισις ἐγένετο ἐν μέσῳ μεγάλης συγκεντρώσεως καὶ θερμότητων ἐκδηλώσεων τοῦ λαοῦ τῆς Μητροπόλεως, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Ἀρχῶν καὶ λοιπῶν Σωματείων καὶ Ἀντιπροσωπειῶν τῆς ἐπαρχίας ταύτης.

Κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Μητροπολίτου παρέστησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Πατρῶν

κ. Κωνσταντῖνος, Ζακύνθου κ. Ἀλέξιος, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτης κ. Χρυσόστομος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Δαμασκηνὸς Παπακρήστου, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Πανσιολ. Ἀρχιμ. κ. Θεόκλητος Ἀβραντινῆς, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλοακαρνανίας Πανσιολ. Ἀρχιμ. κ. Καλλίνικος Ποῦλος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Ἱεροθέου, ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης Πανσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιος Κοντογιάννης, ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς καὶ πλῆθος Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἐνθα ὑπηρέτησεν ὁ νέος Μητροπολίτης ὡς βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Ἐπίσης εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρόνισεως παρέστησαν οἱ Βουλευταὶ τῆς περιφέρειας κ. κ. Καραπιτέρης καὶ Ἰντζές, ὁ Νομάρχης κ. Σχοινᾶς καὶ ἅπασαι αἱ Διοικητικαί, Δικαστικαὶ καὶ Στρατιωτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς ἐπαρχίας καὶ πλήθη λαοῦ.

Τὸν νέον Μητροπολίτην μόλις ἀφιχθέντα εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως προσεφώνησεν ὁ Δήμαρχος Ναυπάκτου κ. Δημουλίτσας, ἐκφράσας τὸ «ὡς εὖ παρέστητε» ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς Ναυπάκτου, καὶ εὐχηθεὶς εἰς αὐτὸν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει.— Εὐχαριστήσας δι' ὀλίγων τὸν κ. Δήμαρχον ὁ νέος Μητροπολίτης καὶ περιβληθεὶς τὸν Ἀρχιερατικὸν αὐτοῦ μανδύαν, ἐν πομπῇ ὤδευσε συνοδευόμενος ὑπὸ πάντων τῶν ἐπισήμων καὶ πλήθους εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐνθα ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρόνισεως.

Κατὰ ταύτην, προηγηθείσης τῆς καθιερωμένης Ἱερᾶς ἀκολουθίας καὶ ἀναγνωσθέντων, τῆς ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος ὑπὸ τοῦ Ἱεροκλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, προσεφώνησεν τὸν νέον Μητροπολίτην ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ζακύνθου, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτης, ὁ Ἱεροκλήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Χαράλαμπος Δέδες, ὁ δικηγόρος κ. Ἰωάννης Μόσχος, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς ἐν Πειραιεῖ Χριστιανικῆς κινήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου, καὶ ὁ Θεολόγος-Καθηγητῆς κ. Βούλγαρης ἐκ μέρους τῶν Παλαιῶν μαθητῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὑπηρέτησαν ἐν τῷ Γυμνασίῳ Ναυπάκτου.

Μετὰ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον τοῦ ὁ Νέος Μητροπολίτης ἐδέχθη εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον τὰς εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ ἐνθουσιῶντος λαοῦ.

Ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Ἀγαπητὸν πρεσβυτέριον,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

«Ἐδλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὅστις ἐν τῇ ἀπειρῷ Αὐτοῦ στοργῇ καὶ φιλανθρωπία, ἠλόγησέ με τῇ χάριτι τοῦ ζωοπαρόχου καὶ τελεταρχικοῦ Αὐτοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ με κατέστησεν Ἐπίσκοπον τῆς ἐν Ναυπακτίᾳ καὶ Εὐρυτανίᾳ Μητροπόλεως, κανονικαῖς ψήφοις τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου,

στοργῇ πατρικῇ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, ἐδμενεῖα τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Θεοσεβεστάτου Ἄνακτος, οὗς ἐκ βάθους καρδίας ἐδγνωμονῶ.

Ἐν συγκινήσει βαθεῖα καὶ ἐν συναισθήσει πλήρει τῶν ὑποχρεώσεών μου ὡς Ἐπισκόπου τῆς παλαιφάτου καὶ ἱστορικῆς ταύτης Μητροπόλεως, ἀνερχομαι τὰς βαθμίδας τοῦ ἀρχιερατικοῦ τούτου θρόνου, ἀναμνηνησκόμενος ἐδγνωμόνας τοῦ ἐκ τῆς ἐπαρχίας ταύτης καταγομένου ἀλήστου μνήμης Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Δαμασκηνοῦ Παπαδρόσου, ὅστις ἐκλέισε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Ἔθνος διὰ τῶν πολυτίμων αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν πρὸς αὐτά, ὡς καὶ ἐκεῖνον, οἵτινες ἐκόσμησαν περικλειῶς διὰ μέσου

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Δαμασκηνός.

τῶν αἰῶνων τὴν Ἱερὰν ταύτην Μητρόπολιν, διαπρέφαντες ἐπὶ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ κατὰ Θεὸν καὶ κατὰ κόσμον καὶ οἱ ὅποιοι προήγαγον τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, καταναλώσαντες τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις ὑπὲρ τῆς δόξης Αὐτῆς καὶ ὧν τὰ ὀνόματα ἐγράφησαν «ἐν Βίβλῳ ζωῆς» (Φιλιπ. 5' 3)— ἐν οἷς καὶ τοῦ προκατόχου ἡμῶν κυροῦ Χριστοφόρου Ἀλεξανδροπούλου, ὅστις ἐν εὐσεβείᾳ διελθὼν τὸν βίον αὐτοῦ μετέστη εἰς τὴν ἐν οὐρανῷ θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, ἵνα λάβῃ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, «ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν» (Ἰάκ. α, 12).

Καὶ ἡ συγκίνησις αὕτη εἶναι δεδικοιοποιημένη ἔτι, διότι ἐπὶ πέντε καὶ πλέον συναπτά ἔτη ἀνεστράφη μεθ' ἡμῶν, ἐργασθεὶς μεθ' ὄλων τῶν δυνάμεων μου καὶ ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῆς πόλεως ταύτης ὡς καθηγητῆς καὶ ἐν τῷ ἄμπελῳ τῆς ἐν Ναυπάκτῳ Ἐκκλησίας διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τοῦ ἔργου τῆς κατηχήσεως, ἀφιερῶσας ὀλόκληρον τὴν ὑπόστασίν μου, ἵνα διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ ἔχωμεν πλήρη ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν τὴν ἐποικοδομήν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀναπολῶ μετὰ συνεσφιγμένης καρδίας ἐκ συγκινήσεως τὴν γενομένην χειροτονίαν μου εἰς διάκονον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τούτῳ, διὰ τῶν τιμίων χειρῶν τοῦ τότε Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας καὶ νῦν Ἡλείας κυρίου Γερμανοῦ. Διὰ ταῦτα πάντα ἡ εὐχαριστία μου πρὸς Κύριον εἶναι ἐκτενής. Γνωρίζω ἀπολύτως τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας δημιουργεῖ εἰς ἐμὲ ἡ ἀνατεθείσά μοι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστολή. Εἶναι ἐπίσης γνωστὰ εἰς ἐμὲ αἱ συνθῆκαι ὑφ' ἃς διατελεῖ ἡ περιοχὴ αὕτη. Ἄλλ' ἐπίσης δὲν μοι εἶναι ξένος ὁ ἔζηλος τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς λαχούσης μοι Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὅστις, ἀγωνιζόμενος ἐν μέσῳ ποικίλων ἀντιξοοτήτων, προσπαθεῖ καὶ ἑαυτὸν νὰ τηρήσῃ ἐν τῷ ὕψει τῆς κλήσεως εἰς ἣν ἐκλήθη καὶ μεταδόσῃ Χριστὸν Κύριον εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ Θεοῦ Χάρτι ἐμπειστητευμένου αὐτῷ κατ' ἐνορίας ποιμνίου.

Δὲν διαφεύγει τῆς προσοχῆς μου καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ποιμνίου ἡμῶν, τὸ ὅποιον παλαιὸν ἐν μέσῳ ποικίλων δυσκολιῶν διαβίωσης, χάρις εἰς τὴν πίστιν αὐτοῦ καὶ τὴν προσήλωσίν του εἰς τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ὑψηλὰ ιδεώδη, κατορθοῖ νὰ προάγῃται ἐν παντὶ πεδίῳ γνώσεως καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ξένη, ὥστε, νὰ ἐπιτυγχάνῃ πλήρως τῆς ἀποστολῆς του ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ. Δείγματα τῆς τοιαύτης ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Κοινωνίαν πρόκεινται ἡμῖν αἱ ποικίλαι δωρεαί, καὶ δὴ τῶν ἐν τῇ ξένη ἀδελφῶν Ναυπακτίων καὶ Ἐδρυτάνων, αἰτινες ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἔτι μείζονα ἀνάπτυξιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ βιωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν δύο ἐπαρχιῶν μου καὶ αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύουν περιτράνω, ὅτι δὲν ἐξέλιπον οἱ μεγάλοι εὐεργεταὶ τῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐθνους.

Πάντα ταῦτα, ἀλλ' ἰδιαίτατα ἡ Θεοῦ Χάρις παρέχουσα εἰς ἐμὲ τὰς ἐνδεικνυόμενας δυνάμεις, ἵνα ἀναλώσω ἑμαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἄλλὰ μία τοιαύτη προσπάθεια, ἣτις καὶ ἀποτελεῖ τὸν στέφανόν μου, εἶναι ἔργον ἐμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ ὑπ' ἐμὲ Ἱεροῦ κλήρου, ὅστις ἀποτελεῖ τὰς χεῖρας μου καὶ ἡμῶν, ἀδελφοί μου. Πάντες ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονικῶν διατάξεων καὶ τῶν ἐκκλησια-

στικῶν νόμων συνεργαζόμενοι, θὰ συμβάλλωμεν, ὅση ἐν ἡμῖν ἔνεστι δύναμις, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις εἶναι ὁ ἁγιασμὸς ἡμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ (Α' Θεοσ. 5' 3).

Δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ οὐδεμία πρόοδος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε νὰ ἀντεπεξέλθωμεν κατὰ τῶν ποικίλων ἐχθρῶν αὐτῆς, ἐὰν δὲν συσπειρωθῶσι πάντες περὶ τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῶν, καὶ δὴ ὁ ἱερός κλήρος. «Πρέπει ὑμῖν, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰγνάτιον τὸν Θεοφόρον, συντρέχειν τῇ τοῦ Ἐπισκόπου γνώμῃ, τὸ γὰρ ἀξιονόμαστον ὑμῶν πρεσβυτέρειον, τοῦ Θεοῦ ἀξίον οὕτως συνήρμοσται τῷ Ἐπισκόπῳ, ὡς χορδαὶ κιβάρου» (Ἐφεσ. IV), ἵνα, κατὰ τὸν αὐτὸν πατέρα «ἐν τῇ ὁμοιοῦ ἡμῶν καὶ συμφώνῳ ἀγάπῃ, Ἰησοῦς Χριστὸς ἕδεται».

Ἰδιαίτερος πρέπει νὰ κατανοηθῇ ὅτι οἱ τὸν ἱερόν κλήρον ἀποτελοῦντες εἶναι «ὀπηρέται Χριστοῦ, οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων αὐτοῦ» (Α' Κορ. 5', 1) καὶ ὡς τοιοῦτοι δέον ἔτι μᾶλλον νὰ ἀποβῶσιν ἀξιοὶ τῆς κλήσεως, εἰς ἣν ἐκλήθησαν, διακρινόμενοι ἐν παντί, ἐν πίστει θερμῇ, ἐν ἀγάπῃ ἐκτενεῖ, ἐν ἐλπίδι ἀκλινεῖ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν δοθείσας ὑποσχέσεις, ἐν προσηλώσει ἀπολύτῳ εἰς τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθορισθέντα καὶ ἐκάστοτε πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ποιμνίου ἐντελλόμενα. Δέον νὰ προσβλέπωσιν οὗτοι τὸν Ἐπίσκοπον ὡς πατέρα καὶ εἰς αὐτόν καὶ μόνον νὰ καταφεύγῃ, οὐχὶ διὰ τρίτων, ἵνα ζητήσῃ, ὅ,τι ἠθέλε συμβάλλει εἰς τὸ ἀπρόσκοπτον τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῶν ἔργον. Ἄλλως ἢ Ἐκκλησία ἵνα μὴ μοιμηθῇ ἐπιβάλλει τοῖς ἀπειθοῦσι τὰς ἐκ τῶν ἱερῶν κανόνων ὀριζόμενας κυρώσεις.

Τὸ δὲ ποιμνιον, ὡς τέκνον πεφιλημένον πατρὶ, ἃς ἀκολουθῇ τὸν Ποιμένα αὐτοῦ, «τὸν θέμενον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. 11)— ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀφοσίωσει πρὸς αὐτόν. Οὐχὶ ἐν ἀνυπακοῇ, ἣν ὁ ἐγωισμὸς δημιουργεῖ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ὅποιος συσκοτίζει τὸ πνεῦμα καὶ αἶρει τὴν κατὰ Χριστὸν γαλήνην καὶ παρεμβάλλει ἐμπόδια εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, «ὕπερ ἧς ἐτόθη Χριστός», προκαλῶν οὕτω τὴν θλίψιν καὶ τὸ ἐνοικεῖν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν ἐργαζόμενον τὴν παρακοήν, καὶ ἐπομένως τὴν ἀποκοπὴν τούτου τῶν ζωοποιῶν χαρίτων, ἃς ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία, ὡς ταμειοῦχος τῆς θείας Χάριτος, παρέχει. Τότε ἀκριβῶς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας προάγεται καὶ ὁ ἁγιασμὸς τῶν πιστῶν ἐπιτελεῖται, ἐφ' ὅσον ἡ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας ἀποβαίνει ἢ μοναδικὴ σκέψις ἡμῶν τε καὶ τῶν πιστῶν καὶ τὸ κέντρον πέριξ τοῦ ὁποῖου πάντες στρέφονται, ἵνα «Χριστὸς μορφωθῇ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν» (Γαλ. 8' 19)— Τότε αὕτη δοξάζεται καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτῆς, τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐμπεδοῦται καὶ ἡμεῖς ἀποβαίνομεν συνευδητὰ μέλη αὐτῆς καὶ ἡ βεβαιότης τῆς σωτηρίας ἡμῶν καθίσταται ἀκλινης.

Ἐν ἀμωμῆτῳ, λοιπόν, ἐνότητι πάντες εὐροσκομένοι δὲν εἶναι δυνατόν εἰ μὴ «νὰ μετέχωμεν πάντοτε τοῦ Θεοῦ» «προαγόμενοι ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν ἀρετῇ, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 8', 3).

Διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ ἄλλως ἢ Ἐκ-

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Νέος Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, Ὑψίστου, κεκτημένου σπανίας ικανότητας καὶ πλουσίαν πείραν πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ μεγάλου καὶ ὑπευθύνου ἔργου τῆς πρωθιεραρχικῆς διακονίας.

Νέος Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, Ὑψίστου, κεκτημένου σπανίας ικανότητας καὶ πλουσίαν πείραν πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ μεγάλου καὶ ὑπευθύνου ἔργου τῆς πρωθιεραρχικῆς διακονίας.

Ὁ νεοεκλεγείς Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανός, κατὰ κόσμον Χράνισλαβ Τζόριτς, ἐγεννήθη τὴν 7ην Αὐγούστου 1899 εἰς τὸ χωριὸν Γιοσανίτσκα Μπάνια. Κατάγεται ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς μετ' ἀγνάς πατριαρχικὰς παραδόσεις. Ὁ πατὴρ Του ὑπῆρξε δημοδιδάσκαλος, βραδύτερον δὲ ἐφημέριος. Ὁ Πατριάρχης κ. Γερμανός πολὺ ἐνωρὶς ἐγνώρισε τὰς πικρίας τῆς ὀρφανίας, στερηθεὶς εἰς νεαρωτάτην ἡλικίαν τῶν προσφιλῶν γονέων Του. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς στοιχειώδους μορφώσεως ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν Βελιγραδίου καὶ Καρλοβικίου, τῆς ὁποίας ὁ κύκλος [σπουδῶν] ἤτο ἐννεαετής, διακριθεὶς εὐθὺς

κλῆσια ἢ ὡς ἐνόητος, τῆς ὁποίας ὁ μὲν Πατὴρ εἶναι ἢ ἀρχή, ὁ Υἱὸς δὴναι τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην, τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τῆς ζωοποιου Ἄυτου πνοῆς συγκρατεῖ τοὺς πάντας ἐν τῷ Πατρὶ. Ἐπομένως καθίσταται ἀδιανόητος ἢ ἄλλοις ἐνόητος τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, διότι αὐτὴ εἶναι μία, ὡς μία εἶναι καὶ ἡ πίστις πάντων, τῶν εἰς Χριστὸν ἠλπικῶτων καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον «δεῖ ἠνωμένοι πορεύεσθαι τῷ αὐτῷ πνεύματι καὶ τοῖς αὐτοῖς στοιχείω τῆς εὐσεβείας δόγμασιν» (Μίγνη Ρ.Γ. 32,133). Κατὰ δὲ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, δεόν νὰ νοηθῇ ἡ ἐκκλησία ὡς μία οἰκία, εἰς ἣν διαμένον πάντες οἱ πιστοί, ὡς ἐν σῶμα «καὶ γὰρ ὡς μίαν οἰκίαν δεῖ τὴν Ἐκκλησίαν οἰκεῖν, ὡς σῶμα ἐν οὗτω διακεῖσθαι πάντας, ὡσπερ οὐδὲν καὶ βάπτισμα ἐν καὶ τράπεζα μία» (Μίγνη. Ρ.Γ. 61,528).

Ἡμεῖς δέ, ὡς Ἐπίσκοπος, ἐν φόβῳ Θεοῦ διαχειριζόμενοι τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐξουσίαν «μὴ κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς ἀλλ' ἐκουσίως» (Α' Πέτρ. ε', 3)— καὶ ἔχοντες συνείδησιν πλήρη τοῦ ὕψους καὶ τῶν εὐθυνῶν τοῦ ἀξιώματος ἡμῶν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει «ἡμεῖς γὴν οἰκοῦντες καὶ ἐν ταύτῃ ποιούμενοι τὴν διατριβήν, τὰ ἐν οὐρανοῖς διοικεῖν ἐπιτρέπημεν καὶ ἐξουσίαν ἐλάβομεν, ἣν οὔτε ἀγγέλοις, οὔτε ἀρχαγγέλοις ἔδωκεν ὁ Θεός», θὰ προσπαθῆσωμεν τῇ συνεργασίᾳ τῶν πιστευόντων εἰς Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἀγαπῶτων τὴν Ἐκκλησίαν Ἄυτου νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν σημερινῶν καιρῶν, αἰτινες ποικίλαι εἶναι καὶ λίαν ἐπιτακτικαί,

καὶ αἱ ὁποιαὶ ἀπαιτοῦν καὶ ἱερὸν κλῆρον ἄξιον τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, ἔχοντα κατὰ Θεὸν σοφίαν πρῶτον καὶ εἶτα κατὰ κόσμον, μετὰ σταθεροῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος, ἀποβλέποντος εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ἐποικοδομῆν τῶν πιστῶν καὶ ἔργα ἀγάπης, εἰς ἃ θὰ παρηγορῶνται ἐκεῖνοι, οἵτινες ὥσπερ λόγῳ τῆς κακίας τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἀπαιτήσεις καὶ χρόνον χρήζουν πολλοῦ καὶ κόπου καὶ προσευχῆς ἀδιαλείπτου, ἵνα πραγματοποιηθῶσι, ἀλλ' ἡ Θεία Χάρις ἢ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα θὰ ἐνισχύσῃ ἡμᾶς διὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐπίτευξιν ἐκείνων, ἅτινα ἀποτελοῦν τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐπὶ τῆς γῆς στρατευομένης.

Καὶ ἤδη εὐχαριστοῦντες πάντας ὑμᾶς διὰ τὴν πρὸς με ἐκδηλωθεῖσαν ἀγάπην ὑμῶν, ἣτις ἀποτελεῖ καὶ τὸ ὑπόβαθρον τῆς ὄλης πρὸς ὑμᾶς δρασεως καὶ ἐργασίας καὶ τῆς ἐμῆς ἐποικοδομῆς καὶ ἐν Χριστῷ προόδου, ὡς καὶ τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς, Ἁγίους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, ὧν ἡ πρὸς με ἐκτίμησις των καὶ ἀγάπη των βαθύτατα συγκινεῖ τὴν καρδίαν μου καὶ μοι παρέχει τὰς δυνάμεις τὰς ἀπαιτούμενας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς καὶ βαρείας ἀποστολῆς, ἣν ἐπόμισέ μοι ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἐπικαλούμενος τὰς προσευχὰς ὑμῶν, ἵνα ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνίσχυσέ με ἐν πάσῃ ἐνεργείᾳ μου πρὸς δόξαν Χριστοῦ, παρέχῃ ὑμῖν, τῷ ἱερῷ τε κλήρῳ τῆς θεοσωστικῆς ἐπαρχίας μου καὶ τῷ λαῷ αὐτῆς τὴν ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν εὐλογίαν· «εἰρήνη ὑμῖν πᾶσι τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Α' Πέτρ. ε', 14).

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΙΖ'

Ἡ γυνή δύναται νὰ ἐξετασθῇ κυρίως ὡς σύζυγος, μήτηρ καὶ οἰκοδέσποινα.

Ἡ γυνή ἦτις, θρησκευτικῶς τε καὶ ἠθικῶς, εἶναι ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα, διαφέρει αὐτοῦ κατὰ τὸν ὀργανισμόν καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διάφορον ἀποστολὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ὁ Θεὸς ἔδωσε χαρίσματα εἰς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν, ὃν ἐστέρησε τὸν ἕτερον καὶ οὕτω κατέστησεν ἀμφοτέρους ἀναγκαίους καὶ ἔχοντας

ἀνάγκην ἀμοιβαίας βοηθείας. Παρὰ τῷ ἀνδρὶ ἐπικρατεῖ ὁ νοῦς, παρὰ τῇ γυναικὶ τὸ αἶσθημα· παρὰ τῷ ἀνδρὶ ἡ γενίκευσις, παρὰ τῇ γυναικὶ ἡ μερίκευσις· παρὰ τῷ ἀνδρὶ ἡ αὐστηρότης, παρὰ τῇ γυναικὶ ἡ ἐπιείκεια· παρὰ τῷ ἀνδρὶ ἡ δικαιοσύνη, παρὰ τῇ γυναικὶ ἡ εὐσπλαγγνία. Αἱ ἀντιθέσεις αὗται συνερχόμεναι ἀποτελοῦν τὸν τέλειον ἄνθρωπον.

Διάφορος εἶναι ὁ χαρακτῆρ καὶ τὰ χαρίσματα καὶ ἡ ἀποστολὴ ἑκατέρου. Περὶ τούτου ἄριστα κη-

ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τῶν σπουδῶν ἐπὶ εὐσεβείᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ ὀξυνοίᾳ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου ἐσπούδασε νομικὰ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Σορβόνης, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἀπεφοίτησε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Βελιγραδίου.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Γερμανὸς ἤρχισε τὴν σταδιοδρομίαν Του ὡς διάκονος καὶ γραμματεὺς τοῦ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Τσατσακ ἐδρευόντος Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐπισκοπῆς Ζίτσης. Ταυτοχρόνως ἦτο ἐπιφορτισμένος μετὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς ἐν λόγῳ πόλεως. Βραδύτερον, ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξύ ἐκλονίσθη ὑπὸ τοῦ φόρτου τῶν ἐργασιῶν ἡ ὑγεία Του, διετέλεσε ἐφημέριος τοῦ χωρίου Μιόκοβτς καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς λουτροπόλεως Βερνιάτσκα Μπάνια. Ἐπὶ τ. χρονικὸν διάστημα ἐξήσκησε τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου. Διετέλεσε συντάκτης, εἴτα δὲ καὶ ἀρχισυντάκτης τοῦ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Πρέγκλεντ», ἐπισήμου ὄργανου τῆς Ἐπισκοπῆς Ζίτσης. Τὸ 1938 μετετέθη εἰς Βελιγράδιον, διορισθεὶς εἰσηγητῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1951 ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας βοηθὸς ἐπίσκοπος ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης Ἐπισκοπῆς Μοραβίτσης καὶ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐξελέγη ἐπίσκοπος Βουδιμίου, τὸ δὲ 1956 ἐπίσκοπος Ζίτσης. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν του ὡς βοηθοῦ ἐπισκόπου, ὡς προερχόμενος ἐκ τοῦ ἐγγάμου κλήρου, ἠσπάσθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Στουτενίτσης, λαβὼν τὸ ὄνομα Γερμανός. Ἐπὶ μίαν τετραετίαν διετέλεσε μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τὸ 1955 ἐπεσεκέρθη τὴν Ἑλλάδα, συνοδεύων τὸν ἀείμνηστον Πατριάρχην Βικέντιον, ὅπου ἀπέσπασε τὰς συμπαιθείας καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας.

Καθ' ὅλην τὴν μέχρι τοῦδε ἐκκλησιαστικὴν Του δρᾶσιν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε λίαν καρποφόρος, ἐπέδειξε μεγάλην ἐργατικότητα καὶ σπανίας διοικητικὰς ἱκανότητας. Τὸν νέον Προκαθήμενον τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας τὸν διακρίνει θερμὴ πίστις, βαθεῖα εὐσέβεια, ὑγιής κρίσις, ἰσχυρὰ θέλησις, εὐγένεια αἰσθημάτων, σεμνότης καὶ σοβαρότης. Αἱ ἀρεταὶ αὗται προσδίδουν ἰδιαίτερον αἴγλην εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν προσωπικότητά Του, ἡ ὁποία παντοῦ καὶ πάντοτε ἐμπνέει τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμόν. Ὁ νέος Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανός εἶναι αὐστηρὸς τηρητῆς τῶν

θεῶν κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὁ νέος Προκαθήμενος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας εἰς πλείστας περιπτώσεις διεδήλωσε τὸν φιλελληνισμόν Του. Ἡ ἀγάπη Του πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἔχει βαθεῖας τὰς ρίζας, διότι στηρίζεται εἰς τὴν ἐπίγνωσιν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ χρέους τοῦ Σερβικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Σέρβων ἅγ. Σάββας ἐκόμισεν εἰς τὴν χώραν του τὸ πνεῦμα καὶ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ μίαν χαρακτηριστικὴν φράσιν τοῦ νέου Πατριάρχου τῶν Σέρβων, τὸ πνεῦμα αὐτὸ κάμνει τοὺς δύο λαοὺς, Ἑλληνικὸν καὶ Σερβικόν, «ὡς» ἀποτελοῦν μίαν ἄρρηκτον καὶ ἰσχυρὰν πνευματικὴν κοινότητα». Οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν ὑπάρχει ὅτι ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Του θὰ προαχθῶν ἔτι περαιτέρω αἱ στεναὶ σχέσεις εἰλικρινοῦς φιλίας καὶ γονίμου συνεργασίας μεταξύ τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὸ πρόγραμμα τῆς δράσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Γερμανοῦ θὰ εἶναι, ὡς ἐτόνισεν εἰς τὰς πρώτας δηλώσεις Του πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ γιουγκοσλαβικοῦ τύπου, «ὡς διάδοσις καὶ ἐνίσχυσις τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἡ περαιτέρω διεύρυνσις τῶν ἀγαθῶν σχέσεων καὶ τῆς συνεργασίας μεταξύ τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους, ἡ διατήρησις ἀδελφικῶν σχέσεων μετὰ τὰς ἄλλας Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ ἡ συνέχισις τοῦ ἀρξαιμένου ἔργου ἐπὶ τοῦ διοικητικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ καὶ ὀργανωτικοῦ πεδίου τῆς Ἐκκλησίας». Ἡ μέχρι τοῦδε ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις Του ἀποτελεῖ ἐγγύησιν, ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ μετουσιώσῃ εἰς ἔργα τὸ πρόγραμμα αὐτό, ἀνασυντάσσων τὰς πνευματικὰς δυνάμεις τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναλίσκων πάσας τὰς δυνάμεις τοῦ νοῦ, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας Του εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς βαρείας ἀποστολῆς Του ὡς πνευματικοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ὀρθοδόξων Σέρβων.

Εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Σερβίας κ. Γερμανὸν εὐχόμεθα ἐκ βάθους ψυχῆς ἔτη πολλὰ καὶ δημιουργικὴν καὶ καρποφόρον διακονίαν πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ συμπάσης τῆς Ὀρθοδοξίας.

ΤΡ. ΚΩΣΤΙΤΣ

ρύττει ἡ χρυσὴ τῆς Ἐκκλησίας γλῶσσα. «Γυνὴ γὰρ καὶ ἀνὴρ τοῖς σωματικοῖς εἰσι διηρημένοι καὶ τῇ μὲν ἱστοὶ καὶ ἡλακάτῃ καὶ τὸ οἰκουρεῖν καὶ θαλαμεύσθαι καὶ παιδοτροφεῖν ἀφώρισται· ἀνδρὶ δὲ δικαστήρια καὶ βουλευτήρια καὶ ἀγορὰ καὶ πόλεμοι καὶ μάχαι καὶ παρατάξεις». Καὶ ἀλλαχοῦ. «Γυναικὸς ἐν ἔστι μόνον, τὰ συλλεγόμενα διαφυλάττειν, καὶ προσόδους διατηρεῖν καὶ οἰκίας ἐπικαλεῖσθαι. Καὶ γὰρ διὰ τοῦτο αὐτὴν ἔδωκεν ὁ Θεὸς ἵνα ἐν τούτοις ἡμῖν βοηθῇ μετὰ τῶν ἄλλων ἀπάντων... Καὶ γὰρ τοῦτο καὶ τοῦ Θεοῦ φιλοτιμίας καὶ σοφίας ἔργον, τὸν ἐν ταῖς μεῖζοσι χρήσιμον, ἐν τοῖς ἐλάττοσι καταδεέστερον καὶ ἀχρηστον εἶναι, ἵνα ἀναγκαῖα γένηται καὶ γυναικὸς ἡ χρεῖα (Χρυσοστ. Ἐκ τοῦ εἰς Μαξίμ. Ἐγκυκλίου τομ. 5).

α) Ὁ πρῶτος τῆς γυναικὸς προορισμὸς εἶναι ὁ τῆς συζύγου καὶ βοηθοῦ τοῦ ἀνδρός.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἀναγινώσκωμεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον καὶ ἰδὼν ὅτι ἔλειπεν εἰς αὐτὸν βοηθός, εἶπεν ὅτι δὲν εἶναι καλὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ μένη μόνος, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ βοηθόν τινα. Οὕτως ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ ἐδημιούργησε τὴν Εὐάν, ἣτις προώρισται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παραστάτης τοῦ ἀνδρός, συνυπηρετοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ μέγα μυστήριον τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους. «Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός. Οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον, ποίησον μὲν αὐτῷ βοήθον μετ' αὐτοῦ» (Γεν. 2,18). Ἡ γυνὴ ἔρα εἶναι βοηθὸς εἰς πάντα τοῦ ἀνδρός. Καὶ ὡς ὀρίζουν οἱ παλαιότεροι περὶ τοῦ γάμου εἶναι οὗτος «ὡς ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνάφεια καὶ συγκλήρωσις τοῦ βίου παντός, Θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία». Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ διηγεκὴς καὶ ζῶσα ποίησις ἐν μέσῳ τῆς πεζότητος τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Ἡ ἀπουσία τῆς καθιστᾶ τὸν οἶκον ψυχρὸν καὶ ἄχαριν. Αὐτὴ διαλύει τὰς διαφορὰς· προσελκύει καὶ ἀναβιβάζει εἰς τὸ Θεῖον. Ἡ δὲ συμμετοχὴ τῆς γυναικὸς εἰς τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τοῦ ἀνδρός, περισσότερον αὐξάνει αὐτάς· διότι «οὐδὲν ἀγαπητὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἄνευ τοῦ ἀγαπωμένου». Οὐδεὶς δὲ ἄλλος συμμετέχει ἀδόλως καὶ ἀνιδιοτελῶς τῆς χαρᾶς τοῦ ἀνδρός παρὰ ἡ σύντροφος αὐτοῦ, ἡ σύζυγος.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι πάντοτε ἡσυχος καὶ γαληνιαία, δὲν παρίσταται εἰπέρ ποτε, φαιδρὸς καὶ χαρίεις παράδεισος ὑπὸ λεπτῆς αὔρας διαπνεόμενος καὶ καταρδευόμενος ὑπὸ καλλιρρῶων πηγῶν, ἡρεμον καὶ διαυγῆς προχεουσῶν τὸ ζωηφόρον ὕδωρ, ἀλλὰ παρίσταται φεῦ! ὡς πολυκύμαντος θάλασσα ἐξαγριωμένη καὶ φρουάττουσα, ἀπειλοῦσα νὰ καταβρογχθῆσθαι τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον, διαπλέοντα τὸ πολυκύμαντον τοῦ βίου πέλαγος. Εἰς τὰς θλίψεις καὶ πειρασμούς, εἰς τοὺς διωγμούς καὶ τὰς ἀσθενείας, εἰς τὰς ἀποτυχίας τῶν ἐργασιῶν, ἡ γυνὴ ἀναδείκνυται ὡς ἀγαθὸς σύντροφος. Ἀνακουφίζει τὸν ἄνδρα καὶ διὰ τῆς Χρ/κῆς ὑπομονῆς καὶ τῶν γλυκυτάτων λόγων ἐνισχύει ἐν τῷ κρατερῷ ἀγῶνι τῆς ζωῆς· διασκεδάζει ἀπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ τὴν ἀχλὺν καὶ ἀποσοβεῖ τὸ καλύπτρον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σκοτεινὸν νέφος διὰ τοῦ φαιδρουῦ βλέμματος καὶ

τοῦ ἱλαροῦ τοῦ προσώπου αὐτῆς φωτός. «Ὡ! ἀσθενεῖ ἀσθένειαν φοβεράν ὁ ἀνὴρ; Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ παρίσταται ὡς ἄγγελος καὶ ἰατρός θαυματουργός· ἐπιχέει βάλσαμον ἱαματικὸν εἰς τὰ τραύματα καὶ τὰς πληγὰς του· διὰ τῆς ἀγάπης μετριάξει καὶ καταπαύει τοὺς πόνους, συμπάσχουσα μετ' αὐτοῦ.

β) Ὁ προορισμὸς τῆς γυναικὸς, ὡς μητρός, εἶναι ἀκόμῃ σπουδαιότερος. Ὡς μήτηρ ἔχει ὑψηλὰ καθήκοντα διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ διαπαιδαγωγίαν τῶν τέκνων. Ὁ πατὴρ ἔχει τὴν ὑπερτάτην ἐπὶ τῆς οἰκίας πρόνοιαν καὶ φροντίδα, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον εὐρίσκειται ἐκτὸς τοῦ οἴκου, ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἡ μήτηρ εὐρίσκεται ἐν τῷ οἴκῳ· αὐτὴ εἶναι ἡ κυρίως μορφοῦσα καὶ διαπλάττουσα τὰ τέκνα· αὐτὴ παιδαγωγεῖ διὰ τῆς ἀγάπης αὐτά· συμπροσέχεται μετ' αὐτά καὶ παρακολουθεῖ πᾶσαν πράξιν καὶ λόγον τῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν περισσότερον τὴν μητέρα τῶν.

Οὐδὲν ὑπάρχει ἀληθῶς γλυκύτερον τῆς μητρός, ἣτις νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργάζεται διὰ τὴν ζωὴν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν τέκνων. Μόνον ἡ μήτηρ ἀγαπᾷ χωρὶς ὑπολογισμούς. Μόνον αὐτὴ δὲν ζητεῖ ἀμειβὴν διὰ τὰς ὠδινὰς τῆς, ἀγρυπνίας τῆς, τὰ δάκρυά τῆς, τὰς θυσίας τῆς. Μόνον αὐτὴ τὸ νεογνὸν «τὸ ἀτελὲς καὶ ἄπορον καὶ γυμνὸν καὶ ἄμορφον καὶ αἵματι πεφυρμένον καὶ λύθρου περιπλεωὸν καὶ φαινομένῳ μᾶλλον ἢ γεννωμένῳ εἰκόδες» ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος. (Περὶ τῆς εἰς τὰ ἔγκονα φιλοστοργ. 3-4), ὅχι μόνον δὲν ἀποστρέφεται, ὡς θὰ ἔπραττον ἄλλοι, ἀλλὰ «ἐτι θερμὴ καὶ διαυγῆς καὶ κραδαινομένη τοῖς πόνοις, προσεμειδίασε καὶ ἀνείλετο καὶ ἠσπάσατο μηδὲν ἡδὺ καρπουμένην, μηδὲν χρήσιμον». Μόνον αὐτὴ ἀγαπᾷ καὶ ὅταν τὸ τέκνον περιπέσῃ εἰς βάθος κακίας καὶ ἀνομίας. Εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς ὑψίστης ἀγάπης, ἣτις «πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει, οὐδέποτε ἐκπίπτει» (Α'. Κορινθ. ιγ'. 7). Διὰ τοῦτο αὐτὸς ὁ Θεὸς λαμβάνει ὡς παράδειγμα τὴν ἀγάπην τῆς μητρός πρὸς τέκνον. «Καὶ εἴτις μήτηρ παρακαλέσει, οὕτω καὶ ἐγὼ παρακαλέσω ὑμᾶς» (Ἡσαΐου 33' 13).

Τὸ μητρικὸν αἶσθημα εἶναι ἱερόν, καὶ κραταῖον, «Κραταῖά, ὡς θάνατος ἀγάπῃ» (Ἄσμα Η' 6). Τίς ποτε ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῆ εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς μητρός ὅσον καὶ μέγας καὶ ἄν εἶναι; Ὁ Μάρκος Κοριοιολάνος ὀδηγεῖ τοὺς τρομεροὺς Οὐόλσκους κατὰ τῆς πατρίδος του Ρώμης, καίων καὶ λεηλατῶν τὰς πόλεις. Τέλος πολιορκεῖ αὐτήν. Προσέρχονται πρὸς αὐτὸν πρέσβεις διάφοροι, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ μὴ κυριεύσῃ καὶ καταστρέψῃ τὴν πόλιν. Εἶναι ἀνένδοτος. Μήτηρ τὸν ἱκετεύουν οἱ σεβασμιώτεροι ἀντιπρόσωποι καὶ ἱερεῖς. Ἀλλ' ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ τείχη ἡ μήτηρ Οὐολομνία καὶ μετὰ δάκρυα παρεκάλεσε τὸν υἱὸν τῆς, ὁ ἄτεγκτος ἐμα' ἀχθη καὶ διαλύει τὴν πολιορκίαν. «Νενίκηκας, μήτηρ, ἀνακράζει, νίκην εὐτυχῆ μὲν διὰ τὴν πατρίδα, ὀλεθρίαν δὲ δι' ἐμέ. Ἀπέρχομαι ὑπὸ σοῦ καὶ μόνῃς ἡττημένος» (Πλουτ. Κοριοιολάνος 37).

Ἡ ἀποστολὴ τῆς γυναικὸς ὡς μητρός εἶναι μεγάλη. Ἐχει τὴν δύναμιν καὶ τὴν διαίσθησιν, ἀποτε-

λεσματικώτερον καὶ ἐπιτυχεστέρον τοῦ ἀνδρός νὰ παιδαγωγῆ τὰ τέκνα, ἔχουσα ὡς ὄργανον παιδαγωγικὸν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν καρδίαν, ἅτινα εἶναι ὠφελιμώτερα τοῦ ψυχροῦ λόγου καὶ τῆς μάστιγος. Αὐτὰ δὲ μεταχειρίζεται συνήθως ὁ ἀνὴρ.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ πρῶται ἐντυπώσεις παραμένουν αἱ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν εἶναι ζωηρότεραι καὶ ἰσχυρότεραι τῶν γινομένων κατὰ τὴν μετὰ ταῦτα ἡλικίαν. Τὸ δὲ παράδειγμα τῶν γονέων καὶ δὴ καὶ μάλιστα τῆς μητρὸς ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ παιδός, τὸ ὅποιον διαμορφώνει καὶ αὐτὴν. Αἱ καλὰ ἀντιλήψεις καὶ διδάγματα, κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, διαμένουν ἀνεξάλειπτοι. «Αὕτη μάλιστα ἡ ἡλικία, λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, τούτων δεῖται τῶν ἀκουσμάτων. Ἀπαλὴ γὰρ οὕσα, ταχέως ἐναποτίθεται τὰ λεγόμενα, καθάπερ τινος σφραγίδος τῆς ἀκροάσεως ἐν καιρῷ τῇ διανοίᾳ τῇ τούτων ἐντυπουμένης. Ἄλλως ἂν καὶ ὁ βίος αὐτοῖς τότε ἀρχὴν ἔχει πρὸς καλίαν τποκλίνει ἢ ἀρετὴν. Ἄν οὖν τις αὐτοὺς (τοὺς παῖδας) ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν προθύρων ἀπαγάγῃ μὲν τὴν πονηρίαν, χειραγωγῆσθαι δὲ πρὸς ἀρίστην ὁδόν, ὥσπερ εἰς ἕξιν τινὰ καὶ φύσιν αὐτοὺς καταστήσει λοιπὸν καὶ οὐδὲ ἐκόντες μεταβαλοῦνται ραδίως πρὸς τὸ χεῖρον, τῆς συνηθείας ταύτης ἐλκούσης αὐτοὺς πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν ἐργασίαν» (Χρυσ. Τομ. Η'. Ὀμιλ. γ')¹.

γ) Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ εἶναι καλὴ οἰκοδέσποινα, ἥτις διευθύνει καλῶς καὶ κοσμίως τὸν οἶκον. Αὐτὸς πρὸς διατήρησιν καὶ προαγωγὴν ἀπαιτεῖ τάξιν καὶ καθαριότητα ἀπαιτεῖ οἰκονομίαν. Ἡ καλὴ οἰκοδέσποινα, ἢ διαφυλάττουσα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός συλλεγόμενα, ἢ ἐπιβλέπουσα τὰς ὑπηρεσίας τῶν θεραπεινίδων, ἢ ἐπιμελουμένη τῆς καθαριότητος τοῦ οἴκου, οὐ μόνον διατηρεῖ καὶ προάγει τὸν οἶκον, ἀλλὰ καὶ ἐνισχύει ἔτι μᾶλλον τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀνδρός καὶ γίνεται ἀξία μιμήσεως εἰς τὰ τέκνα τῆς. Τοῦνκντίον ἡ γυνή, ἥτις δὲν φροντίζει περὶ τοῦ οἴκου καὶ ρίπτεται εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ χοροὺς καὶ διασκεδάσεις, τὸν δὲ πλεῖστον χρόνον διαμένει ἔξω καὶ εἰς ματαίας ἐπισκέψεις καὶ θεάτρα, συντελεῖ εἰς τὴν διάλυσιν καὶ ματαίωσιν τοῦ γάμου καὶ τὴν διαφθορὰν τῶν τέκνων, τὰ ὅποια βλέπουν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας κακὰ παραδείγματα τῆς μητρὸς.

Τὰ τέκνα εἰς τὴν μικρὰν ἡλικίαν ἀνεπαισθητῶς ἀπομιμοῦνται τὰς πράξεις καὶ λόγους τῶν μεγαλυτέρων καὶ δὴ τῆς μητρὸς. «Ὁ μὲν τῶν παίδων τῆς μητρικῆς φωνῆς ὁμοιότητα σώζει. Ἄλλος τὸ πολὺ

τοῦ χαρακτῆρος ἐφέλκεται· ἕτερος τὴν τοῦ ἡθους κατάστασιν ἐμορφώθη πρὸς τὴν τεκοῦσαν» (Ἀστέριος ἐν τῇ Ε' ὁμιλ. εἰς Ματθ.).

Ἡ καλὴ οἰκοδέσποινα συντελεῖ καὶ εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἀνδρός, ἐὰν οὗτος δὲν εἶναι καλός. Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἀγαθότης τῆς συζύγου συντελοῦν νὰ διορθώσουν τὸν ἄνδρα, ὅστις εὐρίσκει τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ δέχεται εὐχαρίστως τὰς παρατηρήσεις ἀγαθῆς καὶ ἐναρέτου οἰκοδεσποίνης. Πόσοι ἀληθῶς σύζυγοι δὲν διορθώθησαν διὰ τῆς καλῆς διαγωγῆς τῆς συζύγου.

Αἱ χριστιαναὶ γυναῖκες καὶ μητέρες μορφώνουν τοὺς ἀληθεῖς ἀνθρώπους καὶ γενναίους, οἵτινες ὠφελοῦν τὰς κοινωνίας καὶ τὰ Ἔθνη. «Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες, πάλαι τε καὶ νῦν, ἀνομολογοῦν ὅτι τὸ ἡθικὸν τῶν μεγαλείων ὀφείλουν εἰς τὰς χρηστὰς μητέρας τῶν, αἵτινες ἀνέθρεψαν καὶ ἐπαιδαγώγησαν αὐτοὺς συμφωνῶς πρὸς τὰς αἰωνίους καὶ ζωογόνους διδασκαλίας τῆς ἀληθοῦς Χρ/κῆς θρησκείας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας. Ὁ Γρηγόριος Ναζιανζηνός, ἐξαιρῶν τὴν μητέρα του, ὀνομάζει εὐσεβῆ, ἐξυμνῶν δὲ τοὺς γονεῖς του ὡς ἀρίστους τύπους καὶ ὑπογραμμούς, λέγει: «Τραφεῖς ἐν ἅπασιν τοῖς καλοῖς ἐκ σπαργάνων, τύπον γὰρ εἶχον τοὺς ἀρίστους οἰκοθεν» (Περὶ τοῦ ἑαυτοῦ βίου. Migne τομ. Γ' σελ. 1036). Ὁ σοφιστῆς Λιβάνιος, μαθὼν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Χρυσοστόμου ἔμεινεν ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἐν χρείᾳ χάριν τοῦ τέκνου τῆς, ἀνεφώνησε «Βαβαί! οἶαι παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς γυναῖκῆς εἰσι» (Χρυσ. εἰς Νεωτέραν χηρέου, τομ. Α' σ. 601). Δικαίως δὲ ὁ Ρουσσώ γράφει ἐν τῷ Αἰμιλίῳ: «Ἐὰν θέλετε νὰ καταστῶσι τὰ τέκνα μεγάλα καὶ ἐνάρετα, διδάξατε εἰς τὰς γυναῖκας τί εἶναι μεγαλεῖον καὶ ἀρετὴ»².

Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (†)

2. Δυστυχῶς τελευταῖον ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τοῦ Κομμουνισμοῦ ψευδεῖς καὶ ἀνόσιοι διδασκαλίας περὶ ἄλλων τε καὶ περὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς γυναικός, δι' ἃν διαφθείρεται καὶ διαφθείρει τὸν οἶκον. Οὕτω δὲ διαλύεται ἡ κοινωνία. Διδάσκειται δὲ καὶ ἄλλη ἀνόσιος διδασκαλία «μὴ δεῖν παρεδῆχθαι γάμον καὶ παιδοποιεῖν, μῆτε ἀνεισάγειν τῷ κόσμῳ δυστυχῆσαντας ἑτέρους, μῆτε ἐπιχορηγεῖν τῷ θανάτῳ τροφήν. (Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. Βιβλ. 3 καὶ 6). Πᾶσα χριστιανικὴ οἰκογένεια πρέπει νὰ εἶναι ἐν μικρῷ ὅ,τι εἶναι ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τὸν ἀρχηγόν τῆς. Πράγματι ὁ οἶκος καὶ ἡ οἰκογένεια ὑπῆρξε, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ πυρὴν καὶ ἡ κοιλίς τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ Ἀποστολικαὶ Ἐκκλησίαι κατ' ἀρχὰς δὲν ἦσαν ἡ οἰκογένεια καὶ κοινότητες. Οὕτως ἐν Ἀχαΐᾳ αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦτο ὁ οἶκος τοῦ Στεφανῶ κτλ.

Ἐκαστος τὸ ἑαυτοῦ σκευὸς κτάσθω ἐν ἀγιασμῷ, μὴ ἐν πάθει ἐπιθυμίας, καθάπερ τὰ λοιπὰ ἔθνη.

(Θεσσαλ. δ' 4)

Γυναικὸς συνετῆς μακάριος ὁ ἀνὴρ, καὶ ἀριθμὸς ἡμερῶν αὐτοῦ διπλάσιος.

(Σειρᾶχ κ' 25)

Ὡσπερ ἐν ξύλῳ σκώληξ, οὕτως ἄνδρα ἀπόλλυσι γυνὴ κακοποιός.

(Παροιμ.)

1. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπέδιδον σπουδαίαν σημασίαν εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν νέων, ἥτις εἶναι ἡ ἀρμονικὴ ἀνάπτυξις καὶ διαμόρφωσις τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ἐν τούτοις ἔγκειται ἡ κ α λ ο κ α γ α θ ί α. Ἡ τοιαύτη δὲ ἀγωγή ἦτο τὸ πρῶτιστον μέλημα τῆς πολιτείας. Ὁ Λουκιανὸς παρεισάγει ἐν τινι διαλόγῳ τὸν Σόλωνά λέγοντα πρὸς Ἀνάξαρον τὸν Σκύθην. «Μάλιστα δὲ καὶ ἐξ ἅπαντος τοῦτο φρονοῦμεν ὅπως οἱ πολῖται, ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίνωνται» (Ἀνακρ. § 20). Καὶ κατὰ τοὺς ἡρωϊκούς χρόνους τοιοῦτο ἐπεκράτει παιδαγωγικὸν πνεῦμα. Ὁ Φοῖνιξ ἀνέλαβε νὰ μορφώσῃ τὸν Ἀχιλλέα «μύθων τε ρητῆρ ἔμειναι, πρηκτῆρ τε ἔργων» (Ἰλιάδ. Ε 443).

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΡΩΣΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ*

Ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν του ὑπῆρξεν ἡ δημιουργία προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνώπιον τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς τῶν Σοβιέτ, μὲ πρῶτον τοιοῦτον τὸν νομομαθῆ Γεώργιον Γρηγόριεβιτς Κάρπωφ, ὅστις, ὡς γράφει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κυπριανὸς Παπαδόπουλος εἰς τὴν περὶ τῆς συγχρόνου Ρωσικῆς Ἐκ/σίας μελέτην του, ἐπισήμως ἐδήλωσεν εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρον, ὅτι «ἡ χριστιανικὴ πίστις ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον φυλετικὸν στοιχεῖον τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ καὶ ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία δικαιούται τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ, διότι ἐχρημάτισε διὰ μέσου τῶν αἰώνων πολῦτιμον στοιχεῖον ἐκπολιτισμοῦ τοῦ λαοῦ τούτου καὶ ἐστάθη μήτηρ φιλόστοργος καὶ συμπαραστάτις τῶν ἀγώνων καὶ τῶν ἐπιδιώξεων του»¹.

Ἡ μεταξὺ κράτους καὶ ἐκκλησίας συνθηκολόγησις ἐπέφερεν ἀγλαοὺς καρπούς.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1941 ἐξερράγη ὁ Β' παγκόσμιος πόλεμος, ὅστις ἀπῆρξε παρ' ἀμοτέρων τὴν στρατολογίαν ὅλων τῶν ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων.

Ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τοῦ Πρωθιεράρχου αὐτῆς Τοποτηρητοῦ Σεργίου συνηνώθη ἀνεπιφυλάκτως μὲ τὸν λαόν, αἱ δὲ ὑπηρεσίαι αὐτῆς καὶ ὁ πατριωτισμὸς τῆς ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐνεδυνάμωσαν τὴν θέσιν τῆς.

Δι' ἐγκυκλίου ὁ Σεπτὸς Τοποτηρητὴς ἐκάλεσε τοὺς πιστοὺς τὴν 22 Ἰουνίου 1941 εἰς τὴν θ. λειτουργίαν, ὅπου ὠμίλησεν αὐτοῖς περὶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης καὶ τοῦ καθήκοντος παντὸς ῥώσου ὅπως θυσιασθῆ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Γερμανὸς ἐπιδρομεὺς προσεπάθει νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ. Τῇ πρωτοβουλίᾳ του ἤρχισεν εἰς εὐρείαν κλίμακα ἔρανος, ὅστις ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ ἀπέδωκεν ἐν Μόσχᾳ ὀκτὼ ἑκατομμύρια ρούβλια διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς κολώνας τάνκς, φεροῦσης τὸ ὄνομα Donsk, χωρὶς νὰ λογισθῶσι τὰ συλλεγόμενα ἔτερα χρήματα πρὸς ὀπλισμὸν ἀεροπλάνων, τὴν διατροφήν τῶν παιδιῶν, τῶν πληγωμένων καὶ τῶν ὄρφανῶν καὶ τὸν θερμὸν ἱματισμὸν τῶν πολεμούντων.

Ὡσαύτως δι' ἰδιαίτερας ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Ἀρχιερατικούς Ἐπιτρόπους, Ἐξάρχους καὶ Ἱερεῖς, συνέστησε συλλογὴν ἐράνου διὰ τοὺς πολεμούντας, ὅστις ἀπέφερε ποσὸν πέραν τῶν 10.000.000 ρουβλίων.

«Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔγραφεν ὁ πολιὸς Πρωθιεράρχης, εἰς στιγμὰς καθ' ἃς ὁ ἐπιδρομεὺς ἐθέρριξε τὸ πᾶν, ἠκολούθησε πάντοτε τὰς τύχας τοῦ ἔθνους τόσον ἐν ταῖς θλίψεσι ὅσον ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις. Κατὰ τὰς παρούσας δεινὰς ὥρας δὲν θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ ἔθνος, ἡ δὲ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εὐλογεῖ πάντα τὰ ὀρθόδοξα τέκνα, ἅτινα ὑπερασπίζουσι τὰ ἱερὰ ἐδάφη τῆς πατρικῆς ἡμῶν κληρονομίας. Ἐμπρὸς καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν νίκην.»

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 365 τοῦ προηγουμένου τεύχους.

1. Ἀρχ. Κυπριανοῦ Παπαδοπούλου, Ἡ σύγχρονος Ρωσικὴ Ἐκκλησία. Ἀλεξάνδρεια 1956, σελ. 11.

Καὶ ἡ φωνὴ αὕτη δὲν ὑπῆρξε φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Εἰς τὴν Πρωθιερατικὴν ταύτην ἔκκλησιν, πρὸ τοῦ μεγάλου κινδύνου, ὅστις ἠπέλει τὴν Ρωσίαν, λησμονήσαντες οἱ πιστοὶ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰ μαρτύρια, ἠνώθησαν καὶ ἀπετέλεσαν θαύματα.

Ἡ εἰλικρινὴς στάσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Σοβιετικὸν κράτος καὶ αἱ πρὸς αὐτὸ ὑπηρεσίαι τῆς ἐμάλαξαν τὰς καρδίας τῶν διωκτῶν τῆς καὶ νέος ἄλλο εὐνοικώτερος ὑπὲρ αὐτῆς ἤρχισε νὰ πνέῃ.

Μετὰ δεκαπενταετῆ περίπου τοποτηρητεῖαν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος, κατόπιν ἐπισκέψεως πρὸς τὸν Στάλιν τριῶν Μητροπολιτῶν, Νοβγορόδ Σεργίου, Λένινγκραδ Ἀλεξίου καὶ Κιέβου Νικολάου, ἀδεία αὐτοῦ, συνῆλθεν ἡ Μεγάλῃ Ἐπισκοπικῇ Σύνοδος πρὸς ἐκλογὴν Πατριάρχου. Πρῶτος ὠμίλησεν ὁ Τοποτηρητὴς, ἀναφερθεὶς εἰς τὰς πρὸς τὴν πατρίδα, κατὰ τὸν παρόντα ἀπελευθερωτικὸν πόλεμον, ὑπηρεσίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εἶτα ὁ Λένινγκραδ, τονίσας ὅτι «ἐπέστη ἡ στιγμή ἐκλογῆς Πατριάρχου» καὶ ὡς τοιοῦτον ἐπρότεινε τὸν Μακαριώτατον Σέργιον.

Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ ἐκάλυψαν τοὺς λόγους τοῦ Μητροπολίτου Ἀλεξίου καὶ πάντα τὰ μέλη τῆς Μ. Συνόδου διὰ βοῆς τὸν ἐξέλεξαν Πατριάρχην.

Τὴν 12 Σεπτεμβρίου ἐγένετο ἡ «ἐνθρόνισις» αὐτοῦ, εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του τονίσαντος, τὴν πιστὴν τήρησιν τῶν δογμάτων καὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν σύσφιγξιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν νομιμοφροσύνην του πρὸς τὰς Σοβιετικὰς ἀρχάς.

Ἡ κυβερνητικὴ ἀδεία ἐκλογῆ καὶ ἡ πρὸς τὸν χαλύβδινον δικτάτορα Στάλιν ἐπίσκεψις τριμελοῦς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἦτο ἡ πρώτη, ἔστω καὶ ἀνεπίσημος, ἀναγνώρισις τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Καὶ ναὶ μὲν διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως ταύτης δὲν μετεβλήθη ἡ ἀποψις τῆς πολιτείας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, θεωρούσης ταύτην ἀναχρονισμόν, πηγὴν δεισιδαιμονιῶν καὶ λείψανον τῶν πλουτοκρατῶν, διαιωνίζουσαν τὸν καπιταλισμὸν, πάντως τὰ ἐξ αὐτῆς προκύψαντα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀγαθὰ ἦσαν καταφανῆ.

Εἰς τὸν Πατριάρχην παρεσχέθη ὡς κατοικία τὸ κτίριον τῆς πρώην Γερμανικῆς Πρεσβείας, εἰς δ συνεκεντρώθησαν καὶ τὰ γραφεῖα τῶν Ἐκ/κῶν ὑποθέσεων, ἐδόθη ἡ ἀδεία ἐκτυπώσεως λειτουργικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἐπανιδρύθησαν αἱ δύο Θεολογικαὶ ἀκαδημίαι καὶ μερικὰ Σεμινάρια καὶ τέλος ἐπεστράφησαν μερικοὶ Ναοί, οἵτινες εἶχον μεταβληθῆ εἰς κινηματογράφους καὶ ἀποθήκας, πρὸς λατρείαν καὶ ἐκκλησιασμόν τῶν πιστῶν.

Ἡ Γερμανικὴ εἰσβολὴ κατὰ τῆς Ρωσικῆς χώρας παρέσχε εἰς τὸν διορατικὸν πατριάρχην τὴν εὐκαιρίαν νὰ δείξῃ ἐμπράκτως τὸν πατριωτισμὸν του καὶ νὰ

ἐπικοινωνήσῃ στενότερον μετὰ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν.

Ὁ Πατριάρχης Σέργιος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν Μόσχᾳ τὴν 15ην Μαΐου 1944 καὶ Τοποτηρητῆς τοῦ Θρόνου ἐξελέγη ὁ Μητροπολίτης Λένινγκραδ καὶ Νοβγορόδ κ. Ἀλέξιος.

Ἡ ἐκλογή καὶ ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Γεραροῦ τούτου Πρωθιεράρχου εἶχε λάβει πανορθόδοξον χαρακτήρα.

Τὴν 31 Ἰανουαρίου συνεκλήθη ἡ Μ. Ἐπισκοπικὴ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Σύνοδος, εἰς ἣν συμμετέσχον πάντες οἱ Ἐπίσκοποι, Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Μητροπολίται.

Εἰς ταύτην προσκληθέντες ἐπίσημως παρευρέθησαν, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Μαριώτιδος Ἀθανασίου, ὁ Πατριάρχης Γεωργίας Καλλίστρατος, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος ὁ Γ', συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Τριπόλεως Θεοδοσίου καὶ ἔρους Λιβάνου Ἡλία Κάραμ, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου Μητροπολίτης Θυατείρων Γερμανός, ὁ Ἀντιπρόσωπος τοῦ Π/χειοῦ Ἱεροσολύμων Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας Ἀθηνάγορας, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Π/χειοῦ Σερβίας Μητροπολίτης Σκοπίων καὶ Νύσσης Ἰωσήφ καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας ἐπίσκοπος Ἀρτζες Ἰωσήφ.

Καὶ ἡ μὲν ἐκλογή ἐγένετο δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς ἐν τῷ Ναῶ τῆς «θείας Ἐπιφανείας» τὴν 2 Φεβρουαρίου, τὴν δὲ μεθεπομένην 4ην Φεβρουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῶ, προεξάρχοντος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρου, συλλειτουργούντων καὶ τῶν λοιπῶν τριῶν Πατριαρχῶν, ἐπτὰ Μητροπολιτῶν, ἐνὸς Ἀρχιεπισκόπου, τριῶν Ἐπισκόπων, ὀκτὼ πρωθιερέων καὶ ἕξ Διακόνων, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία καὶ μετ' αὐτὴν ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας κλήρου καὶ λαοῦ διὰ τοῦ «ἄξιου» ἐγένετο ἡ ἐνθρόνισις.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας Ἀλέξιος, Σέργιος Βλαδιμήροβιτς Σιμόνσκι κατὰ κόσμον, ἐγεννήθη ἐν Μόσχᾳ τὴν 27ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1877. Ἀπόφοιτος τῆς Νομικῆς Σχολῆς καὶ τῆς πνευματικῆς Ἀκαδημίας Μόσχας, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τῷ 1913 ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Γρηγορίου τοῦ Δ' μεταβάντος εἰς Ρωσίαν κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Ρωμανῶν. Τῷ 1926 προήχθη εἰς Ἐπίσκοπον Novgorod, τῷ δὲ 1933 εἰς Μητροπολίτην Λένινγκραδ.

Ἡ δωδεκαετής περίπου ποιμαντορία τοῦ Πρωθιεράρχου ἐν τῇ τέως μεγάλῃ Ρωσικῇ Πρωτευούσῃ καὶ ἰδίως ἡ ἐξοχος πατριωτικὴ του δράσις κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον, ἀφῆκαν ἐποχὴν. Ὁ Στάλιν αὐτοπροσώπως ἀπένευμεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀνώτατον μετάλλιον τῆς στρατιωτικῆς ἀξίας, κληθέντα «ἥρωα τῶν 900 ἡμερῶν πολιορκίας τῆς πόλεως Λένινγκραδ».

Ἄλλ' οὐχὶ ὀλιγωτέρας μνείας ἀξία εἶναι ἡ εὐδόκιμος αὐτοῦ πατριαρχεία. Ἐξέχουσα φυσιογνωμία ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος, τιμᾶ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ φωτίζει ὡς ἀστὴρ ἑωθινὸς ἐν μέσῳ νεφέλης τὸ πνευματικὸν αὐτῆς στερέωμα.

Θεολόγος βαθύς, ὅπαδός τῶν ὀρθοδόξων παραδόσεων, ἱεροπρεπῆς καὶ ἀριστος λειτουργός, μεμετρημένος εἰς τοὺς λόγους του καὶ διπλωμάτης σπάνιος, κατάρθρωσε εἰς ἐκτάκτως δυσχειμέρους περιστάσεις οὐ μόνον νὰ ὀδηγήσῃ τὸ κλυδωνιζόμενον τῆς Ἐκκλησίας του σκάφος εἰς εὐδίων λιμένα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἐξυψώσῃ εἰς βαθμὸν ἐπίζηλον.

Ἡ πατριαρχεία του ἴσως ἐν τῇ ἱστορίᾳ θὰ καταστῇ σημεῖον ἀντιλεγόμενον καὶ ποικίλαι γινῶμαι ὑπὲρ καὶ κατὰ θὰ ἀναγραφῶσιν. Ἐν εἶναι βέβαιον, ὅτι διὰ τῆς πολιτικῆς του ταύτης πολλὰ ὠφέλη παρέσχε τῇ Ἐκκλησίᾳ του, ἐμάλαξε τὰς καρδίας τῶν διωκτῶν τῆς, τὴν ἐξύψωσε καὶ τὴν κατέστησεν οικονομικῶς ἀνεξάρτητον.

Ὁ Ρῶσος Πρωθιεράρχης ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του, ὅπως γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰς Αὐτοκεφάλους Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὰς διὰ τὴν μετοχὴν των εἰς τὴν ἐκλογὴν του, ἐπεσκέφθη τοὺς Πατριάρχας Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, καὶ Ἱεροσολύμων καὶ ἀργότερον τὰς ἐκκλησίας τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος, Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας, ἐκάλεσε διαφόρους ἀποστολὰς Ὀρθοδόξους, Καθολικὰς καὶ Προτεσταντικὰς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἵνα γνωρίσωσι τὴν ἐν Ρωσίᾳ θρησκευτικὴν κατάστασιν, ἐδώρησε ταῖς Ἐκκλησίαις Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Βουλγαρίας ἀνὰ ἓν Μετόχιον, συνεκάλεσεν ἐν Μόσχᾳ, ὑπὸ τύπον συμμετοχῆς εἰς ἐορτὰς καὶ Ἰωβιλαῖα, πανορθόδοξα Συνέδρια καὶ ἐπανάφερον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας ἑκατοντάδας χιλιάδων Οὐκρανῶν ἐν Οὐκρανίᾳ καὶ Ρουθηνία.

Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐξεληοῦσα ἀπὸ τὸ καθαρτήριο πῦρ, ἀποκτᾷ ὄλοεν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῇ σημασίαν καὶ δύναμιν.

Ἀριθμοῦσα περὶ τὰς ὀγδοήκοντα Μητροπολιτικὰς καὶ Ἐπισκοπικὰς ἐπαρχίας, περὶ τοὺς 20.000 Ναοὺς, 35.000 ἱερεῖς, 70 Μονὰς, μὲ 5.000 Μονάζοντας, ὡς ἀνωτάτην αὐτῆς ἀρχὴν ἔχει τὴν Διοικοῦσαν Σύνοδον, ἀποτελουμένην ἐξ ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν ἀντιπροσώπων, συγκαλουμένην ὁσάκις ἀν δεήσει.

Παραλλήλως πρὸς τὴν Διοικοῦσαν Σύνοδον ὑπάρχει καὶ ἡ Διαρκὴς, συνεργουμένη κατὰ δύο περιόδους, τὴν θερινὴν καὶ τὴν χειμερινὴν, ἥτις προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου εἶναι ἑξαμελής, μὲ τρία μόνιμα μέλη, τοὺς Μητροπολίτας Κροσίσκης, Κιέβου καὶ Λένινγκραδ καὶ ἕτερα τρία, καλούμενα ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν Ἀρχιερέων, κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας.

Μόνιμος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Συνόδου εἶναι ὁ Προϊστάμενος τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ, Μιτροφόρος Πρωτοπρεσβύτερος Νικόλαος Κολτσίσκη, κληρικὸς λόγιος, σεβάσμιος καὶ πεπειραμένος, ἀμὰ δὲ καὶ πολῦτιμος Σύμβουλος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀλεξίου.

(Συνεχίζεται)

Κ. ΜΩΡΑΪΤΑΚΗΣ
Μ. Πρωτοπρεσβύτερος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἔθε νὰ τοὺς διαφωτίσῃ.

Τὸ δημοσιευθὲν προσφάτως διάγγελμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεοκλήτου ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως ἔγγραφο ἱστορικῆς ἀξίας καὶ ἔσχει εὐμενεστάτην ἀπήχισιν εἰς πᾶσαν Ἑλληνικὴν καρδίαν.

Διότι ἐξαπολυθὲν εἰς ἐκδήλωσιν καὶ μόνον τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς συμπαραστάσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφούς μας Κυπρίους καὶ πρὸς τὴν χειμαζομένην Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου, ἐκφράζει τὰ συναισθήματα τοῦ λαοῦ μας. Καὶ εἶχεν, ὡς ἐδήλωσεν ὁ Σεβασμιώτατος Κιτίου κ. Ἀθίμου, καὶ παρήγορον ἀνταπόκρισιν ἐν Κύπρῳ, ὅπου τόσον ἐπιτακτικὴ εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνισχύσεως καὶ τῆς συμπαραστάσεως εἰς τὸν διεξαγόμενον ἐκεῖ ἐδγενῆ, ἀλλὰ σκληρὸν καὶ αἱματόβρεκτον ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ διὰ τὴν Ἐλευθερίαν του. Ἐἶναι δὲ ἀληθῶς ἀπορίας ἀξίον, πῶς ὑπετέθη, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη οἰανδήποτε πολιτικὴν σημασίαν. Πρωτίστως, διότι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία οὔτε πολιτεύεται οὔτε καὶ βουλευεται, οὕτως ὥστε νὰ θεωρηθῆ, ὅτι αἱ δηλώσεις ἀφεώρουν εἰς τὴν Διεθνῆ θέσιν τῆς Ἑλλάδος, ζήτημα καὶ ἔργον ἀποκλειστικῶς τῶν ἐκ τοῦ λαοῦ προερχομένων ἐκαστοτε Κυβερνήσεων.

Αἱ στήλαι αὐταί, ἄλλως τε, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἔπασαν τονίζουσαι, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία θεωρεῖ ὡς πρωταρχικὴν ἀξίαν τὸν ἄνθρωπον· ὁ ὁποῖος φέρει τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὄχι ὡς δοῦλος, ἀλλ' ἐντὸς τῆς ἐλευθερίας του καὶ τῆς ἐλευθέρας προσωπικότητός του. Ἡ δὲ ἀνθρωπίνῃ προσωπικότητι δὲν κατακτάται οὔτε καὶ ἐμβαθύνεται, μετὰ τὴν ἄπνοιαν καὶ μοιρολατρικὴν ἀποδοχὴν τῆς οἰασθήποτε βίας· ἀλλὰ μετὰ συνεχεῖς ἀγῶνας καὶ καμάτους. Καὶ ὁ Γολγοθᾶς καὶ ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ μοναδικὴ ὁδὸς πρὸς τὴν Ἀνάστασιν.

Διὰ τοῦτο, ἀνεκτίμητος εἶναι ἡ δημιουργικὴ συμβολὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἔθνους. Καὶ αὐτὴ ἐπρωτοστάτησε πάντοτε καὶ διὰ τὴν Ἐλευθερίαν του καὶ διὰ τὴν ἐπικράτησιν πληρεστέρας Δικαιοσύνης.

Ἐδχόμεθα δὲ ἀπὸ ψυχῆς, τὸ διάγγελμα τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ διαφωτίσῃ τοὺς Βρεττανοὺς κυριάρχους τῆς Κύπρου καὶ ν' ἀντιληφθοῦν τὰς δραματικὰς συνεπειάς, τὰς ὁποίας θὰ εἶχεν ἡ ἐπιμονὴ των διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐπαχθοῦς σχεδίου Μακμίλλαν. Διότι δὲν εἶναι ἄδικον ἅπλως καὶ καταλυτικὸν οἰασθήποτε εὐπρεπείας καὶ κοσμοτήτος. Ἄλλ' ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα μιᾶς σειρᾶς ἀστόχων ἐνεργειῶν τῶν Ἀγγλικῶν Ἀρχῶν, πῶν πιστοποιοῦν ἐξωφθάλμως τὴν χρεωκοπίαν τῆς Ἀγγλικῆς Διοικήσεως· καὶ συνεπῶς τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην τῆς ἀπομακρύνσεώς της ἀπὸ τὴν μεγαλόνησον.

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀποκρούονται, ὄχι μόνον ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ συλλήβδην κόσμου τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, πλην τῶν Συντηρητικῶν.

Τὸ ἀντίθετον τῆς βαρβαρότητος.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἀποφασισμένοι νὰ συντρίβουν κάθε ἀντίστασιν εἰς τὴν Κύπρον, ἐθεώρησαν — παραδόξως — ὡς ἐνόχους διὰ τὸν φόνον Ἀγγλοῦ στρατιώτου τοὺς κατοίκους ἐξ χωρίων καὶ ἐστράφησαν μετ' ἀληθῆ λύσσαν κατὰ τῶν ἀόπλων καὶ ἀνυπερασπίστων χωρικῶν.

Καὶ εἰς ἐκδίκησιν, ἐπεδόθησαν εἰς πραγματικὸν ὄργιον αἵματος. Ἄνδρας ἐλόγγισαν, γυναῖκας ἐδειραν καὶ ἀπεγύμνωσαν, γέροντας ἐτραυμάτισαν, οἰκίας ἔκασαν, ναοὺς ἐβεβήλωσαν καὶ συνέτριψαν τὰς εἰκόνας των καὶ σεβασμίους ἱερεῖς διεπόμπευσαν. Ἐνὸς δὲ, ὡς λέγεται, ἀπέκοψαν τὴν κόμην καὶ τὴν γενειάδα, ἐμφανίσαντες τοιουτοτρόπως τὴν πλέον εἰδεχθῆ εἰκόνα τῆς ἀποχαλινωθείσης βίας.

Ἀποδύμεθα εἰλικρινῶς βαθύτατα διὰ τὴν κατὰ πτωσιν αὐτῆν τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Δυτικοῦ κόσμου.

Ἡ ἔννομος βία εἶναι ἀσφαλῶς ἀποτροπαιότερα καὶ αὐτοῦ τοῦ Γενητσαρισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἤσκησαν εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν ἐναντίον μας οἱ προσφιλεῖς των σύμμαχοι καὶ συνεργάται ἐν τῷ ἐγκλήματι Τοῦρκοι.

Δὲν ἐκπληττόμεθα ὅμως. Διότι ἰδικόν των εἶδημα εἶναι τὸ δόγμα, ὅτι «ἡ ἰσχὺς προηγεῖται τοῦ δικαίου».

Ἡμεῖς καὶ ὡς Χριστιανοὶ συγχωροῦμεν. Καὶ ὡς Ἕλληνες ἀμνηστεύομεν τὴν παντελῆ αὐτῆν λήθην πάσης ἠθικῆς ἀρχῆς. Αὐτὴ ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ἐκδήλωσις τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Καὶ ὁ Πλούταρχος διηγεῖται, ὅτι μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην καὶ τὸν θάνατον κατ' αὐτῆν τοῦ πεσόντος στρατηγοῦ τῶν Περσῶν Μορδονίου, ὁ Αἰγινήτης Λάμπων ἐπρότεινε πρὸς τὸν Πανσανίαν νὰ διαπομπευθῆ ὁ νεκρὸς του, εἰς ἐκδίκησιν τῶν ἕβρεων τῶν Περσῶν πρὸς τὸν φονευθέντα εἰς τὰς Θερμοπύλας Λεωνίδα, τὸν ὁποῖον ὁ Ξέρξης διέταξε ν' ἀποκεφαλίσουν καὶ ν' ἀνασταυρώσουν. Καὶ ὁ Πανσανίας ἀπήντησεν ὑπερηφάνως. «Τὰ πρέπει μᾶλλον βαρβαροῖς ποιέειν ἢ περ Ἑλλήσιν». Ἡ ἔννοια δηλαδὴ τοῦ Ἕλληνος ἀντιτίθετο πάντοτε πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς βαρβαρότητος.

«Τὰ ἔτη αὐτῶν ὀλίγα».

Ἐγράφαμεν ἄλλοτε διὰ τὸν στέφανον ἐξ ἀνθέων, ὁ ὁποῖος, ἀνηρητημένος εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Κοκκινοτριμιθίας ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, πῶν καθαγιαίνει τὸν τάφον τοῦ θρυλικοῦ ἥρωος Γρηγόρη Ἀδξεντίου, διαρκῶς ἀνέθαλλεν καὶ τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς θαῦμα ἀπὸ τὸν μαορτικὸν Κυπριακὸν λαόν.

Τὸν στέφανον τοῦτον εἶχε διατάξει νὰ καύσουν Βρεττανοὶ ἀξιωματικὸς· καὶ νὰ καταξεσχισθοῦν αἱ εἰκόνες του. Ἡδὲ, κατὰ πληροφορίας ἐκ Λευκωσίας, αὐτοκίνητον, τοῦ ὁποῖου ἐπέβαιεν ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἀνετράπη κατὰ τινα διαδρομὴν καὶ ἐφονεύθη ἐκ τῆς ἀνατροπῆς του ἐπὶ τόπον.

Ἡ εἰδησις δὲ αὕτη τοῦ θανάτου του γνωσθεῖσα μεταξὺ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ προδξένησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν, ἀποδομένη εἰς θεῖαν δίκην. Ἀληθῶς,

ὅπως λέγει ἡ Γραφή «τὰ σπλάγγνα τῶν ἀσεβῶν ἀνελεήμονα· καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν ὀλίγα».

Ἴσως ἡ αὐστηρὰ προφητικὴ αὐτῆ κρίσις νὰ μὴ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ὀρθολογισμόν τῆς σημερινῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως. Ἀλλὰ μήπως ἀρά γε ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ, ἡ ἀγωνιώσα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ἡθικῆς τάξεως, διαισθάνεται ἀσφαλέστερον καὶ πληρέστερον τὸ νόημα τῆς Δικαιοσύνης;

Ἄδικαιολόγητος θόρυβος.

Πολὸς καὶ ἀδικαιολόγητος θόρυβος ἐδημιουργήθη ἐσχάτως εἰς τὸν καθημερινὸν τύπον ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος, ὅπως ἡ παλαιὰ Ροτόντα τοῦ ἁγ. Γεωργίου Θεσσαλονίκης χρησιμοποιηθῆ ὡς τόπος θεατρικῶν παραστάσεων.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Σωκράτους εἰς τὸν Κρίωνα τοῦ Πλάτωνος: «Ὁὐ πᾶν ἡμῖν φροντιστέον τι ἐροῦσιν οἱ πολλοί, ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἐπαίων... ὁ εἷς, ἡ ἀλήθεια». Καὶ ἡ ἀλήθεια εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐχρησιμοποιήθη ὡς χριστιανικὸς ναὸς καὶ ἐβιώθη ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς ψυχῆς ὡς χώρος ἐξηγιασμένος. Ὁρθὸν δὲ εἶναι, νομίζομεν, νὰ μὴ ἐρχόμεθα εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ βιώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἐδλαβώμεθα τὴν παράδοσιν, ἡ ὁποία ὡς φαινόμενον ὁμαδικῆς ψυχολογίας ἐδρεῦει περισσότερον εἰς τὴν χώραν τοῦ ὑποσυνειδήτου παρὰ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον.

Πολλοὶ καὶ μεγάλοι κίνδυνοι.

Δικαίως ἐμπνέει σοβαρὰς ἀνησυχίας ἡ κατάστασις τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν, οἵτινες, κατὰ ἑκατοντάδας, μεταβαίνουν εἰς Αὐστρίαν, καὶ ἄλλας χώρας δι' εὐρύτερας σπουδὰς. Καθ' ἃ γράφουν εἰς ἡμᾶς ἐκ τοῦ Γκράτς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων Ἑλλήνων σπουδαστῶν τείνει νὰ φθάσῃ εἰς τὰς δύο χιλιάδας. Οἱ κίνδυνοι δέ, τοὺς ὁποίους οὗτοι διατρέχουν, εἶναι πολλοὶ καὶ μεγάλοι.

Δὲν εἶναι μόνον ὁ κίνδυνος ἐκ τοῦ κακοῦ παραδείγματος τῆς ἀχαλινώτου ἡθικῆς ἐλευθερίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς νεολαίας ἢ ὁ κίνδυνος τοῦ προσηλυτισμοῦ ἐκ μέρους τῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν ἢ τῶν Προτεσταντῶν, οἵτινες διαθέτουν πρὸς τοῦτο πλουσίας παροχάς. Εἰς ταῦτα προστίθεται ἡ ἐσωτερικὴ διάβρωσις τοῦ Ἑλληνορθοδόξου φρονήματος τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν τῆς Αὐστρίας δι' ἐνὸς περιοδικοῦ, ἐκδιδομένου ὑπὸ τινων ἐξ αὐτῶν καὶ ἔχοντος ἀθεϊστικὸν πολλάκις περιεχόμενον. Ὁ συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ τούτου δὲν ἐδίστασε νὰ παρυσιάσῃ τὴν πίστιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ὡς πλάνην καὶ δεισιδαιμονίαν.

Πάντες δὲ οἱ κίνδυνοι οὗτοι ἀποκτοῦν μεγαλυτέραν σημασίαν ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐν Αὐστρίᾳ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὴν ἐκ τοῦ σύνεγγυς παρακολούθησιν τῆς ζωῆς τῶν σπουδαστῶν. Τοιοῦτοτρόπως οὗτοι μένουσιν ἀνεργάτιστοι καὶ ἀπροσανατόλιστοι πνευματικῶς. Καὶ δι' αὐτὸ εὐκόλως πίπτουν εἰς τὰς παγίδας τῶν ξένων προπαγανδῶν ἢ τῆς φθοροποιοῦ αἰσθησιακῆς ζωῆς.

Τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ σοβαρῶς τοὺς

ἀρμοδίους. Ἐκ τῶν νέων τούτων θὰ δημιουργηθῆ ἡ αὐριανὴ ἡγετικὴ τάξις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ληφθῆ ἡ δέουσα μέριμνα ὑπὲρ αὐτῶν. Ἰδιαίτατα πρέπει νὰ ἐνισχυθῆ ἡ ἐν Αὐστρίᾳ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δι' ἀρίστον καὶ ζηλωτῶν κληρικῶν, οἵτινες θὰ δύνανται νὰ κατευθύνουν καὶ νὰ καθοδηγοῦν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰς ἑκατοντάδας τῶν σπουδαστῶν τούτων, οἵτινες, ὡς καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες νέοι, ἀποτελοῦν τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ Πατρίδος.

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῶν σχολείων.

Ἡ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῶν Σχολείων ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐκπαιδεύσεως καὶ Παιδείας περὶ παροχῆς τῶν διδασκτικῶν βιβλίων δωρεὰν εἰς τοὺς ἀρίστους ἀπόρους μαθητὰς εἶναι κατὰ πάντα ἀξία ἰδιαίτερας ἐξάρσεως.

Ὡσαύτως εἶναι ἀξιοσημείωτοι αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ πρὸς ἐξυγίανσιν τῆς Ἰδιωτικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τονίσωμεν, ὅτι αὕτη ἔχει ἀνάγκη συντόνου παρακολουθήσεως καὶ καθαρμοῦ.

Δὲν εἶναι μόνον οἱ ποικίλοι ἐκβιασμοί, οἱ ὁποῖοι γίνονται εἰς τὸ διδασκτικὸν προσωπικὸν Ἰδιωτικῶν τινων Σχολείων ἐκ μέρους τῶν Διευθυντῶν των, ὡς ἐγράφη εὐρέως ἐν τῷ Τύπῳ. Ἐπὶ πλέον, δέον νὰ γίνῃ ἀντικείμενον σοβαρᾶς προσοχῆς ἡ παρατηρουμένη εἰς πολλὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα μεγάλῃ ἐλευθερίᾳ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ἐκδηλουμένη κατ' ἀπαράδεκτον τρόπον εἰς τὰ σχολικὰ αὐτοκίνητα καὶ λεωφορεῖα, εἰς τὰ διαλείμματα καὶ τὰς ὥρας τῆς Γυμναστικῆς, εἰς τὰς ἐκδρομὰς καὶ εἰς τὰ «πάρτυ», τὰ ὁποῖα διοργανοῦνται καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν αἰγίδα τῆς Διευθύνσεως τῶν Σχολείων. Πολλὰ Ἰδιωτικὰ Σχολεῖα ὑποθάλλουν τὴν ἀτμόσφαιραν ταύτην, διὰ νὰ προσελκύσουν περισσότερους μαθητὰς...

Ὁ μόνον τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας πρέπει νὰ ἐπέμβῃ πρὸς πάταξιν τῶν ἐκτροπῶν τούτων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἱερὸς Κλήρος πρέπει νὰ διαφωτίσῃ τοὺς γονεῖς, ὥστε οὗτοι νὰ προσέχουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ νὰ ἀποφεύγουν ἐπιμελῶς νὰ στέλλουν τὰ τέκνα των εἰς τοιαῦτα σχολεῖα, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς μεταβάλλονται εἰς φντωρία καὶ ἐστίας διαβρώσεως τῆς ἡθικῆς ἀντιστάσεως τῶν μαθητῶν.

Ἡ ἀχίλλειος πέτρα τοῦ Ὀμισμού.

Ὡς σημειοῦμεν εἰς τὴν Στήλην τῶν Χρονικῶν, ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἐσχάτως συνιστᾷ εἰς τὰ μέλη αὐτῆς, ὅπως μένουσιν πιστὰ εἰς τὴν Σχολαστικὴν φιλοσοφίαν τοῦ Ὁμῆ τοῦ Ἀκινάτου, ἥτις εἶναι ἡ ἐπίσημος φιλοσοφία τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ὁμῆς Ἀκινάτος ὑπῆρξεν ἕξοχος συστηματικὸς νοῦς, καταλιπὼν μεγαλειῶδες ἐξωτερικῶς φιλοσοφικὸν σύστημα, ἐν τῷ ὁποίῳ γίνεται ἀπόπειρα θεμελιώσεως τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ Ἀριστοτελισμοῦ. Ἄλλ' εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀκριβῶς ἐγκτεται οὐ μόνον τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ὁμισμού, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀχίλλειος πέτρα αὐτοῦ.

Σήμερον, ὅποτε ἡ πλατωνικὴ παράδοσις ἀπέκτη-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

'Η 'Ιερά Σύνοδος κατά τὰς συνεδριάσεις τῆς 12ης, 17ης καὶ 19ης παρελθόντος μηνὸς ἠσχολήθη περὶ τρεχούσης φύσεως ζητήματα.

— 'Η 'Ιερά Σύνοδος κατά τὴν συνεδρίαν τῆς 22ας παρελθόντος μηνὸς, προέβη εἰς ἀνάδειξιν νέων Μητροπολιτῶν καὶ ἐνὸς Βοηθοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὡς κάτωθι: α) Διὰ προαγωγῆς ἐγένετο Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ. Πολύκαρπος. β') Διὰ προαγωγῆς ἐγένετο Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως κ. Ἀμβρόσιος. γ') Δι' ἐκλογῆς ἐγένετο Μητροπολίτης Ἄρτης ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἰγνατίος Τσίγκρης. δ') Δι' ἐκλογῆς ἐγένετο Μητροπολίτης Καστορίας ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Δωρόθεος Γιανναρόπουλος. ε') Δι' ἐκλογῆς ἐγένετο Ἐπίσκοπος Ἀχαΐας ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμων Καρανικόλας.

Περὶ τῆς χειροτονίας τῶν νέων Ἀρχιερέων γενήσεται λόγος εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην

σεν ἐκ νέου τὰ σκῆπτρα ἐν τῇ παγκοσμίῳ φιλοσοφίᾳ, κατανοεῖ τις, ὅτι οἱ Ἕλληνες πατέρες, ὡς λ.χ. ὁ Γρηγόριος Νύσσης, ἦσαν πολὺ διορατικώτεροι τοῦ Θωμᾶ τῶν Ἀνωάτων. Τοῦτο ὁμολογεῖται καὶ ὑπὸ διαπρεπῶν ῥωμαιοκαθολικῶν φιλοσόφων τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, οἵτινες ἐντατικῶς ἔχουν στρέψει τὰ πυρὰ τῶν ἐναντίων τῶν μονομερειῶν τοῦ Θωμισμοῦ καὶ τοῦ Νεοθωμισμοῦ. Ἔστω ὡς παράδειγμα ὁ διαπρεπὴς Ῥωμαιοκαθολικὸς Φιλόσοφος καὶ Καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Κολωνίας Johannes Hessen, ὅστις εὐθαρσῶς διακηρύσσει, ὅτι ἡ μονολιτικὴ προσκόλλησις εἰς τὸν Θωμισμὸν εἶναι σήμερον ἀπαράδεκτος.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῶμεν ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι. Ἐνῶ ἡ Ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ Ἀριστοτελισμοῦ ἔχει στατικὸν χαρακτῆρα καὶ παρουσιάζεται ὡς «ἡ συντετελεσμένη Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς», ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ἀνθρωπίνη δραστηριότης ὑποτιμᾶται, ἀντιθέτως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔχουσα δυναμικὸν χαρακτῆρα διδάσκει, ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τῆς ἐλευθέρως συμπράξεως τῶν πιστῶν κατεργάζεται τὴν ἀναδημιουργίαν τοῦ κόσμου καὶ τὴν θέωσιν τῆς ζωῆς. Δι' αὐτὸ εἶναι εὐτύχημα, ὅτι σήμερον ἡ Ὀρθόδοξος θεολογικὴ σκέψις ἤρξατο ἀπαλλασσομένη τῶν παλαιότερων ἐπιδράσεων τῆς Σχολαστικῆς Φιλοσοφίας καὶ τοῦ Νεοθωμισμοῦ καὶ χαράσσει μίαν γνησίως ὀρθόδοξον κατεύθυνσιν, ἀπορρέουσαν ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν μεγάλων Ἑλλήνων Πατέρων.

Ἀντὶ εὐγνωμοσύνης ἀπειλᾶς...

Οἱ «Ἐδαγγελικοὶ» τῆς Κατερίνης, θορυβηθέντες προφανῶς ἐκ τῆς δραστηριότητος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα, ἥτις ἀνέκοψε τὴν ἐμμέσως ἀσκουμένην ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὸ παρελθὸν προσηλωτιστικὴν τῶν δρᾶσιν, προσπαθοῦν ἐσχάτως διὰ κατακριτέων τρόπων νὰ ἐπισύρουν τὴν ὑπὲρ αὐτῶν συμπάθειαν τῆς κοινῆς γνώμης. Μάλιστα ἐφθασαν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀπειλοῦν, ὅτι θὰ ἀπευθυνθοῦν εἰς

συνκεντρώθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας οἱ θεολόγοι καθηγηταὶ τῶν Γυμνασίων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὠμίλησεν ἐν ἀρχῇ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, ἐπεσήμανε τὴν ἀνάγκην τῆς συνεργασίας ἀπασῶν τῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν κινδύνων, οὓς διέρχεται σήμερον ἡ Κοινωνία, ἐξῆρε τὴν σημασίαν τοῦ ρόλου τῶν θεολόγων ἐκπαιδευτικῶν ὡς ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ προέτρεψε πάντας, ὅπως ἐνεργῶς μετᾶσχωσι τοῦ ἐν τῇ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπῇ πνευματικοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀκολούθως ὁ Γεν. Διευθυντὴς Καθηγητὴς κ. Ἀνδρέας Φυτράκης, εὐχαριστήσας τὴν Α. Μακαριότητα καὶ τοὺς μετὰ τὸσης προθυμίας προσελθόντας, ὑπέδειξε τοὺς τομεῖς τοῦ πνευματικοῦ ἔργου, εἰς τοὺς ὁποίους δύνανται ἄριστα νὰ συνεισφέρωσι τὴν συνεργασίαν τῶν οἱ θεολόγοι ἐκπαιδευτικοί. Μεθ' ὃ ὠμίλησεν ὁ Ἐκπαιδ. Σύμβουλος κ. Ἀνδρ. Παπαγεωργακόπουλος καὶ οἱ Γεν. Ἐπιθεωρηταὶ τῶν θεολόγων κ. κ. Ἰωάννης Δαβέτας καὶ Κων/νος Παπαπαναγιώτου, οἵτινες ἐξέφρασαν τὴν χαρὰν τῶν διὰ τὴν συγκέντρωσιν καὶ διηρμήνευσαν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ κλάδου διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς προσγενομένην τιμὴν, διὰ τῆς προσ-

τὸν Ο.Η.Ε. καὶ τὰς διεθνεῖς ὀργανώσεις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ θὰ καταστήσουν γνωστὰ εἰς αὐτὰς «λεπτομερῆ ἀνατριχιαστικὰ στοιχεῖα τοῦ διωγμοῦ» των» (!).

Πάντα ταῦτα οὐδὲν ἄλλο πιστοποιοῦν ἢ ὅτι οὗτοι κάμνουν κατάχρησιν τῆς μεγάλης ἐλευθερίας, τῆς ὁποίας ἀπολαύουν ἐν Ἑλλάδι. Ἔχουν τόσην ἐλευθερίαν, ὥστε οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν, —καθ' ὃν χρόνον Ὁρθόδοξοι, ἔχοντες πολλὰ προσόντα, μένουσιν ἀνεργοὶ καὶ πεινοῦν—, εἶναι ἄριστα τοποθετημένοι εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας ἐχούσας ἐνίοτε ποσοστὸν «Ἐδαγγελικοῦ» προσωπικοῦ πολὺ μεγαλύτερον τοῦ ποσοστοῦ, ὅπερ ἐκπροσωποῦν οἱ «Ἐδαγγελικοὶ» ἐντὸς τοῦ συνόλου τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ ὅτι λοιπὸν, — ἀντὶ οὗτοι νὰ ἐκφράζων τὴν εὐγνωμοσύνην των, διότι ἀπολαύουν τοιαύτης ἐλευθερίας—, τολμοῦν νὰ ἐκστομίζων τοιαύτας ἀπειλὰς, δεικνύει ὅτι οἱ ἡγέται των ἔχουν ἀπολέσει οὐ μόνον τὴν ψυχραμίαν των, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐθυμῶσιν.

Τὸ ζήτημα τῶν νόθευσιῶν.

Τὸ θέμα τῶν νόθευσιῶν τῶν Ἑλληνοπαίδων ἐκ μέρους ξένων περιέχει πολλὰς πτυχὰς, ἀξίας νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων. Συμφώνως πρὸς γενομένας καταγγελίας εἰς πολλὰς περιπτώσεις τοιούτων νόθευσιῶν «ἐπρόκειτο περὶ καθαρὰς σαματεμπορίας ἐκ μέρους ἀσυνειδήτων ἐντοπίων καὶ ξένων». Ἐπειτα εἶναι ἄμεσος ὁ κίνδυνος τοῦ ἀφελληνισμοῦ τῶν παιδιῶν τούτων καὶ τῆς ἐκ μέρους αὐτῶν ἀπωλείας τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως.

Ὅσον καὶ ἐὰν τὸ πρόβλημα τῶν ὀρφανῶν ἢ πτωχῶν παιδιῶν εἶναι λίαν δεξί, ἢ ὑπόθεσις τῶν νόθευσιῶν δέον νὰ ἀντιμετωπιζῆται οὐχὶ μὲ τὴν τάσιν τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν πλασμάτων, ἀλλὰ μὲ τὴν συνειδήσιν τῆς ἐναντι αὐτῶν εὐθύνης. Τὸ ἰδεῶδες θὰ ἦτο ἡ ἐξέδρασις τρόπου νόθευσιῶν τῶν παιδιῶν τούτων ὑπὸ τῆς ὁλότητος τῆς Ἑλληνορθόδοξου κοινωνίας.

κλήσεως ταύτης πρὸς ἐνεργὸν συμμετοχὴν εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν πάντες θ' ἀνταποκριθῶσιν ἐν ζήλῳ καὶ προθυμίᾳ. Ἐπηκολούθησεν εἴτα ὑποβολὴ διαφόρων σκέψεων καὶ προτάσεων ἐκ μέρους πολλῶν ἐκ τῶν παρισταμένων καὶ ἐδόθησαν αἱ ζητηθεῖσαι συμπληρωματικαὶ ἐπεξηγήσεις καὶ ὁδηγίαι, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς συνεργασίας, δι' ἣν ἕκαστος θὰ δηλώσῃ τὸν τομέα τῆς προτιμήσεώς του.

— Ὑπὸ τοῦ Κεντρ. Συμβουλίου ἀπεφασίσθη ἡ ἄμεσος ἐνάρξις τῆς ἐκτελέσεως παλαιότερας ἀποφάσεως αὐτοῦ περὶ ἐκδόσεως ἀπάντων τῶν Λειτουργικῶν βιβλίων τῆς Ἐκκλησίας.

— Εἰς τὸ συνελθὸν ἐν Χίῳ τῇ 16-18 λήξαντος μηνὸς Ἱερατικὸν Συνέδριον παρέστησαν ἐκ μέρους τῆς Ἀποστολ. Διακονίας, προσκληθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Παντελεήμονος, οἱ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίται κ. κ. Παντελ. Μπαρδάκος, Δ/τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, καὶ Παντελ. Χρυσοφάκης, Ὑποδ/τῆς τοῦ Θεολογ. Οἰκοτροφείου, οἵτινες, κομίσαντες πρὸς τοὺς συνέδρους τὸν χαιρετισμὸν αὐτῆς, ὡμίλησαν ὁ μὲν πρῶτος ἐπὶ τοῦ θέματος «Ὁ Ἐφημέριος καὶ ἡ Ἐξομολόγησις», ὁ δὲ δεῦτερος ἐπὶ τοῦ θέματος «Ὁ Ἐφημέριος καὶ ἡ Νεότης».

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῇ 11ῃ Σεπτεμβρίου ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθη τὸν τ. Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας κ. Βασιλόπουλον, τὸν Διευθυντὴν Ταμείου Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων κ. Μάκον, τὸν βουλευτὴν κ. Παπαηλιού καὶ τὸν Δήμαρχον Ν. Φιλαδελφείας κ. Τριπιᾶν.

— Τῇ 12ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθη ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος.

— Τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος ἀντεπεσκέφθη τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρον.

— Τῇ 16ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸν κ. Μάρτην, τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ζερβὸν καὶ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου κ. Ἀναγνωστάτου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῇ 18ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆν καὶ συνειργάσθη μετ' αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθη τὸν τέως Ὑπουργὸν κ. Γεροκωστόπουλον, τὸν Βουλευτὴν κ. Μπακόπουλον, τὸν Συνταγματάρχην κ. Παπαχατζῆν, τὸν τ. Βουλευτὴν κ. Τσεριώνη καὶ τὸν Σύμβουλον τῆς Ῥωσικῆς Πρεσβείας κ. Σαλνῶβ.

— Τῇ 26ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸν κ. Βουρλούμη.

— Τῇ 22α Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος, ἀποδεχθεὶς πρόσκλησιν τοῦ κ. Δημάρχου Τριπόλεως, μετέβη εἰς Τρίπολιν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ κ. Χρυσοστόμου, καὶ μετέσχε τῶν ἐκεῖ γενομένων ἑορτῶν ἐπὶ τῇ Ἀλώσει τῆς πόλεως. Τῇ ἐπομένῃ προέστη τῆς Δοξολογίας, τελεσεθείσης ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κ. Νομάρχου Ἀρκαδίας καὶ ἀπασῶν τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως. Τῆς Δοξολογίας συμμετέσχον καὶ οἱ Σεβ. Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανός, Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπολεως κ. Εὐστάθιος καὶ ὁ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Δοξολογίας ὡμίλησεν ἐπικαίρως ἡ Α. Μακαριότης, καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν Δήμαρχον καὶ οἰκείους Μητροπολίτης Σεβ. Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανὸς ἔδωκε διάλεξιν σχετιζομένην μετὰ τὴν Ἀλωσιν τῆς Τριπόλεως. Τὸν Μακαριώτατον πύχαρίστησεν, ἐν τέλει, ὁ Σεβασμιώτατος Μαντινείας, ὁ κ. Νομάρχης Ἀρκαδίας καὶ ὁ κ. Δήμαρχος τῆς Τριπόλεως, ἐπὶ τῇ συμμετοχῇ αὐτοῦ εἰς τὰς εἰρηνένας ἑορτάς.

— Τῇ 24ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τῶν Θεολόγων Καθηγητῶν, γενομένην ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ.

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Σεπτεμβρίου ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν εἰς Ἱερῶν Ναοῦ τοῦ Πειραιῶς, κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ ἑορτάς.

— Τῇ 13 συμμετέσχεν, ὡς Ἀντιπρόεδρος, συσκέψεως ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ Πειραιῶς διὰ τὸν ἔρανον ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτης κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε κατὰ Κυριακάς καὶ ἑορτάς εἰς διαφόρους ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Τῇ 3 Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐφορίας τοῦ Ἀσύλου Ἁγίου Ἀνδρέου.

Τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διοικητικῆς καὶ Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὀρφανοτροφεικοῦ Ναοῦ Παναγίας Γρηγορούσης.

Τῇ αὐτῇ προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐφορίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλαγαμένης.

Τῇ 16ῃ Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου εἰς τὴν ἐν τῷ Ὠδεῖῳ Ἡρώδου Ἀττικοῦ ἑορτῇ τῶν πνευματικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ὀργανώσεων ὑπὲρ τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος.

Τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐφορίας τοῦ Ἀσύλου Ἁγίου Ἀνδρέου.

Τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου εἰς συνεδρίασιν τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν.

Τῇ 20ῃ Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Τῇ 24ῃ Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀσύλου Ἁγίου Ἀνδρέου.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει, τὴν 21/9/58, διετίας ἀπὸ τοῦ ὁμαδικοῦ ἀπαγχονισμοῦ ὑπὸ τῶν Ἀγγλων τῶν Κυπρίων Ἡρώων Ἀγωνιστῶν τῆς Ἐλευθερίας

1. Μιχαὴλ Κουτσαφτᾶ, ἐτῶν 22,
2. Ἀνδρέου Παναγίδη, ἐτῶν 22,
3. Στυλιανοῦ Μαυρομάτη, ἐτῶν 23

ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Θεοκλήτος, Πρόεδρος τῆς «Πανελληνίου ἐπιτροπῆς αὐτοδιαθέσεως Κύπρου», τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου ἀπηύθυνε τηλεγράφημα πρὸς ἀπάσας τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις, ὅπως τῇ Κυριακῇ, 21ῃ τρέχοντος, μνημονευθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν ἀπαγχονισθέντων Κυπρίων ἀδελφῶν Μιχαήλ, Ἀνδρέου καὶ Στυλιανοῦ εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱερῶς Ναοὺς τῆς χώρας, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς των.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθ. Πρωτ. 2616 / Διεκπ. 1021 Ἀθήνησι τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου 1958

Τηλεγράφημα 979

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου

Ἀποφάσει Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, Κυριακῇ 21 τρέχοντος μηνὸς μνημονευθῶσι εἰς Ναοὺς ὑμετέρας Μητροπολιτικῆς ἑδρας κατὰ τὴν ὥραν τῆς Μεγάλης εἰσόδου τὰ ὀνόματα ἀπαγχονισθέντων Κυπρίων ἀδελφῶν Μιχαήλ, Ἀνδρέου καὶ Στυλιανοῦ.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ, Πρόεδρος

**Σύναξις τῶν εὐλαβεστάτων Ἐφημερίων
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς τῶν τῆς Α' καὶ Β'
μισθολογικῆς κατηγορίας.**

Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος συνεκάλεσεν εἰς Ἱερατικὴν Σύναξιν τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τοὺς τῆς Α' καὶ Β' μισθολογικῆς κατηγορίας. Ἡ Σύναξις αὕτη ἐγένετο εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱερόν Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν τῇ Δευτέρᾳ 15 Σεπτεμβρίου, ὥρα 11 π.μ. Τὸν Μακαριώτατον, ἐλθόντα εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν, ὑπέδέχθησαν εἰς τὰ προπύλαια οἱ Βοηθοὶ αὐτοῦ Ἐπίσκοποι Θεοφιλέστατοι Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος καὶ Κερνίτης κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Πανσο. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιμ. κ. Θεόκλητος Ἀβραντινῆς.

Μετὰ προσευχὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Μακαριώτατου, οὗτος ἐν πρώτοις ἠγαθήσθη τοὺς προσελθόντας Ἐφημερίους, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνέπτυξεν εἰς αὐτοὺς, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς ἀνάδου αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν, ἵνα ἐξυπηρετήσῃ αὐτοὺς πατρικῶς καὶ ὑποστήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τῷ γεγονότι ὅτι ἐφάνησαν, ἄχρι τοῦ νῦν, ἄξιοι τῆς στοργῆς καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν μισθοδοσίαν τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ὑπογραμμίσας, ὅτι οἱ ἱερεῖς, κυρίως τῆς πρωτεύουσας δὲν πρέπει νὰ ἀσχολῶνται ἐπιμόνως περὶ τὸ οικονομικὸν θέμα, διότι δι' αὐτοὺς τοιοῦτο θέμα δὲν παρουσιάζεται ὑπὸ ὀρεῖαν μορφήν. Οὐχ ἤττον οἱ ἐφημέριοι τῆς ὑπαίθρου ἔχουν ἀνάγκην οικονομικῆς βελτιώσεως καὶ δι' αὐτὴν συνεργάζεται μετὰ τῆς πολιτείας, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου.

Καίτοι τὸ ζήτημα, διὰ τὸ ὁποῖον συνεκλήθησαν οἱ ἐφημέριοι ἦτο τὸ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ὁ Μακαριώτατος περαιτέρω νοουθετῶν τὸ ἱερατεῖον μετ' ἀγάπης καὶ στοργῆς ἀνέπτυξε καὶ πάλιν τὰ εἰς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν ἀφορῶντα.

Ἀκολουθῶς, ἠσυχολήθη διὰ μακρῶν περὶ τὸ ἔργον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἀναπτύξας τὴν ἀνάγκην τῆς εὐρύθμου καὶ τακτικῆς αὐτῶν λειτουργίας ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κοινωνίας. Τὰ Κατηχητικά — εἶπε — τῆς Ἐκκλησίας Σχολεῖα δὲν πρέπει νὰ φαίνωνται ὡς μὴ ἀνήκοντα ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Οὐχ ἤττον πᾶσα συνεργασία ἐνδείκνυται πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου αὐτῶν τοῦ λίαν χρησίου. Ὁδηγίας σχετικῆς καὶ λεπτομερεῖς θὰ λάβωσιν οἱ Ἐφημέριοι παρὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Μετὰ τὰ διὰ μακροῦ ἀναπτυχθέντα ἀναφορικῶς μετὰ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Κατηχητικά Σχολεῖα ὁ Μακαριώτατος ὑπέμνησεν εἰς τοὺς συναχθέντας κληρικούς καὶ ταῦτα.

α) Ὅτι οἱ Κληρικοὶ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὀφείλουσι νὰ ἐπισπεύσωσι τὰς ἐξετάσεις αὐτῶν πρὸς λήψιν τοῦ πτυχίου αὐτῶν, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται ἡ διευκόλυνσις νέων φοιτητῶν κληρικῶν, οἱ ὅποιοι καθ' ὑποχρέωσιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πρέπει νὰ καταλάβωσι θέσεις προσωρινῶς ἐν αὐτῇ πρὸς διευκόλυνσιν κατὰ τὴν περίοδον τῶν σπουδῶν αὐτῶν.

β) Ὅτι οἱ τῆς Β' μισθολογικῆς κατηγορίας ἐφημέριοι τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πρέπει νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, πρὸς ἐπιμόρφωσιν αὐτῶν Θεολογικῶν.

γ) Ὅτι ἔχουσιν ὑποχρέωσιν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διάκονοι νὰ ἀπαντῶσιν ἀμέσως εἰς τὰς Ἐγκυκλίους τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, καθ' ὅσον ἡ βραδύτης ἀπαντήσεως αὐτῶν θεωρεῖται ἀδιαφορία καὶ ἀπειθαρχία, κολάσιμα παραπτώματα, συντελοῦντα εἰς τὴν μὴ εὐρυθμὸν λειτουργίαν τῆς Διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

δ) Ὅτι οἱ προϊστάμενοι, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ διάκονοι ὀφείλουσι νὰ διάγωσι ἐν ἀγάπῃ πρὸς ἀλλήλους, νὰ ἀποφεύγωσι δὲ τὰς προστριβὰς πρὸς ἀλλήλους καὶ νὰ ρυθμίζωσι τὰς παρουσιαζομένας διαφορὰς καὶ διαφωνίας μόνον αὐτοὶ ἐν πνευματικῇ ἀγάπῃ καὶ συνεργασίᾳ, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας.

ε) Ὅτι οἱ ἐφημέριοι καὶ γενικῶς τὸ προσωπικὸν τῶν Ἱερῶν Ναῶν δεόν νὰ συμπεριφέρονται μετὰ προσηνίας καὶ πραότητος πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, ἀποφεύγοντες τὰς διενέξεις, τὴν ἀπότομον συμπεριφορὰν καὶ τὰς φιλονικίας, καὶ δὴ καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται περὶ τῆς πληρωμῆς τῶν λεγομένων «τυχηρῶν».

στ) Ὅτι ὀφείλουσιν, ἵνα ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ὥραν τῆς τελέσεως τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν δεικνύωσι τὴν πρέπουσαν εὐλαβεστάτην στάσιν, ἀποφεύγοντες τὴν βεβιασμένην καὶ πλημμελῆ ἴσως διεξαγωγὴν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, γεγονός τὸ ὁποῖον καὶ τὴν ψυχρὴν ἀνυπολογίστως ζημιοί, ἀλλὰ καὶ τὸν σκανδαλισμὸν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν πιστῶν προκαλεῖ.

ζ) Ὅτι —τέλος— δεόν νὰ τελῶνται ἀνελλιπῶς αἱ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθορισθεῖσαι Ἱεραὶ καθ' ἡμέραν Ἀκολουθίαι τοῦ Ὁρθοῦ καὶ τοῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ μάλιστα νὰ κρούωνται πρὸ τῶν Ἀκολουθιῶν αὐτῶν οἱ Κώδωνες τῶν Ἱερῶν Ναῶν, συνωδὰ τῷ Ὁρολογίῳ Προγράμματι ἐνάρξεως τῶν Ἀκολουθιῶν, τὸ ὁποῖον ἐπρομηθεύθησαν οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἅμα τῇ ἐνθρονίσει τοῦ Μακαριώτατου.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω οἱ εὐλαβεστάτοι ἐφημέριοι ἔψαλαν τὴν φῆμιν τοῦ Μακαριώτατου καὶ ἡσπασθήσαν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, λυθείσης τῆς Συνάξεως.

Ἄς σημειωθῇ ἐν κατακλείδι, ὅτι τῆς Συνάξεως ταύτης τῶν Ἐφημερίων τῆς 15ης τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου προηγήθησαν αἱ ἀκόλουθοι ἀφ' ὅτου ὁ Μακαριώτατος ἀνήλθεν εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν τῶν Ἀθηνῶν θρόνον.

α'.— Τῇ 13 Σεπτεμβρίου τοῦ 1957 ἐγένετο ἡ πρώτη Σύναξις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.
β'.— Τῇ 27η Σεπτεμβρίου συνεκλήθησαν οἱ Πρόεδροι καὶ τὰ μέλη τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων.

γ'.— Τῇ 11η Ὀκτωβρίου ἐγένετο ἡ σύγκλησις τῶν Προέδρων καὶ τῶν Μελῶν τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῆς περιοχῆς Πειραιῶς.

δ'.— Κατὰ τὴν 17ην Μαρτίου τοῦ 1958 ἐγένετο Σύναξις τῶν Πνευματικῶν (Ἐξομολόγων) τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐφοδιασθέντων τότε καὶ δι' ἐνταλτηρίων Κανονικῶν Γραμμάτων.

στ'.— Τῇ 3η Ἰουνίου ἐγένετο σύγκλησις τῶν Προϊσταμένων τῶν Ἱερῶν Ναῶν, διὰ τὸν ἔρανον τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου.

Ἰσως δὲν θὰ ἐπερίττειε νὰ σημειωθῇ καὶ νὰ ὑπογραμμισθῇ συνάμα τὸ γεγονός, ὅτι διὰ τῶν Συνάξεων τούτων μεγίστη προσγίνεται ὠφέλεια εἰς τὸν Ἱερόν Κλῆρον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος ἴσως ἀντιμετωπίζει τὰ περισσότερα πνευματικὰ προβλήματα ἐν τῇ συγχρόνῳ πολυμόρφῳ Κοινωνίᾳ τῆς Πρωτεύουσας τῆς Χώρας.

Ἱερά Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

Τῇ 18 Αὐγούστου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῶν Βιλλίων ὡς «Εὐεργέτης τοῦ Δήμου Βιλλίων». Ἡ ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ἐν Βιλλίοις σήμερον τὴν δεκάτην ὁλόγην 18 τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἔτους 1958 ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Δευτέραν καὶ ὥρα 6.30 μ.μ. καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Δημοτικοῦ γραφείου, κατόπιν ἐγγράφου προσκλήσεως τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, γενομένης κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ άρθρου 29 τοῦ Κώδικος τῆς περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων Νομοθεσίας καὶ κοινοποιηθείσης διὰ τοῦ δημοτικοῦ κλητῆρος Ἰωάννου Παπαϊακώβου συνήλθεν εἰς συνεδρίασιν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, παρόντων τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Ἀκούσαν τοῦ Δημάρχου ἱστορήσαντος καὶ ἐξάραντος τὴν δρᾶσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος καὶ Σαλαμίνοσ κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ κατὰ τὴν κατοχὴν καὶ συγκεκριμένως κατὰ τὴν 2αν ἕως 5ην Ὀκτωβρίου 1944, ὅτε συνελεῖα τῆς δράσεως τῶν δυνάμεων ἀντιτάσεως διεκινδύνευσεν ὁ πληθυσμὸς τῆς περιφερείας τοῦ Δήμου ἐξ ἀποφάσεων τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων Κατοχῆς περὶ ἐφαρμογῆς ἀντιπῶν, δι' αὐθρομήτου ἐπιτοπίου ἐπισκέψεως καὶ παντοίων ἐνεργειῶν του ἐπέτυχε τὴν ἀνάκλησιν αὐτῶν καὶ διέσωσεν ἐκ βεβαίον κινδύνου τοὺς τε κατοίκους καὶ τὸν Δήμον, ἀναδειχθεὶς οὕτω συνεχιστῆς τῆς μακραίωνος παραδόσεως τῶν Ἐλλήνων Ἱεραρχῶν τῶν ἐν παντὶ προτασσόντων τὴν ἐαυτῶν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου των, συνωφάνας οὕτω καὶ ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν τὴν ἰδέαν τοῦ Ἔθνους μετὰ τὴν Ἐκκλήσιαν. Προτείναντος δὲ τὴν ἔκφρασιν πρὸς τὸν Σεβασμιόν Ἱεράρχην τῆς ἐγγονομοσύνης τῶν κατοίκων καὶ τοῦ Δήμου διὰ τὴν ἡρωϊκὴν καὶ γενναίωτον στάσιν του, τὴν ἀνακηρύξιν του ὡς ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ

ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΒΙΛΛΙΩΝ και τὴν ἀνάστησιν τῆς εἰκόνας του ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου,

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Θεωροῦν τὴν πρότασιν τοῦ κ. Δημάρχου δικαίαν,

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΟΜΟΦΩΝΩΣ

Ὅπως 1) Ἐκφρασθῆ πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀττικῆς, Μεγαρίδος καὶ Σαλαμίνος κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΝ ἡ αἰωνία ἐγνωνοσύνη τοῦ Δήμου καὶ τῶν Δημοτῶν Βιλλίων,

2) Ἀνακηρυχθῆ ὁσὺς **ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΒΙΛΛΙΩΝ** διὰ τοὺς ἐν τῷ ἱστορικῷ τοῦ παρόντος ἐκτιθεμένους λόγους,

3) Ὅπως ἀναστηθῆ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ

4) Ὅπως μία κεντρικὴ ὁδὸς ὀνομασθῆ «ὁδὸς Μητροπολίτου Ἰακώβου».

Ἀναθέτει τῷ κ. Δημάρχῳ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ σχετικοῦ ψηφίσματος πρὸς τὸν ὡς ἄνω Ἱεράρχην, ἐν ἐπισημῷ τελετῇ κ.λ.π.

Ἐγένετο τῇ αὐτῇ ὡς ἄνω καὶ ὑπογράφεται νομίμως ὡς ἑπεται.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΕΘΑΝΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΚΙΚΑΣ

Κατὰ τὴν γενομένην ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ Βιλλίων σχετικὴν τελετὴν μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τοῦ Δήμου ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Δήμαρχος ἱατρὸς κ. Φιλάνδρας, ἀφοῦ προσεφώνησε τὸν Σεβασμιώτατον, ἀνέγνωσε καὶ ἐπέδωκεν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον τὸ ἐπὶ μεμβράνης ψήφισμα τοῦ Δήμου, ἔχον οὕτω:

«Ἐδοξε τῷ Δήμῳ καὶ τῇ Κομποπόλει τῶν Βιλλίων
Ψηφισσῆσαι τάδε

ΙΑΚΩΒΟΝ τὸν Σεβασμιώτατον καὶ Ἀγιώτατον Μητροπολίτην τῆς κατὰ Ἀττικὴν, Μεγαρίδα καὶ Σαλαμίνα Θεοσώστου Ἐκκλησίας τὸν τὰ θεῖα ῥήματα ὀρθοτομοῦντα καὶ τὰ θεάρεστα ἔργα εἰπερ τις καὶ ἄλλος κατανοοῦμενον, Βιλλιωτῶν τῇ κοινῇ ἔδοξεν

ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ Τῷ ΔΗΜῳ

κηρυχθῆναι, ἀποδιδόντας καὶ αὐτὸς τὸ μέρος τῆς χάριτος, ἀνθ' ὧν τὴν κομποπολιν Βιλλίων ἐτίμησε καὶ πάνυ ἠγάπησεν, ὥστε ὑπὲρ τῆς Σωτηρίας αὐτῆς διακινδυνεύσαι ἀπὸ 2ας ἕως 3ης μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1944, παραμείνας ἀπὸς μόνου φρουρῆς καὶ προστάτης, ὑπὸ Γερμανῶν ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τῶν γύρωθεν λόφων βαλλόμενος, γράμμασί τε τὴν ἐγνωνοσύνην ἐμφανῆ ποιῆσαι καὶ τῆς πάσης ἀρετῆς τιμηθῆναι, εὐξασθαι τε ἅμα ὅτι κράτιστον καὶ ἄριστον ἀνθρώπου ἱερεῖς.

Τῆς δὲ ἀναγραφῆς καὶ ἐπιδόσεως τοῦ δόγματος τούτου, τῇ κοινῇ ἐσφραγισμένον σφραγίδος, ἐπιμεληθῆναι τοὺς τοῦ Δήμου ἄρχοντας.

Ἐγένετο ἐν Βιλλίοις τῇ 18ῃ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τοῦ ἔτους πεντηκοστοῦ καὶ ὀγδοῦ πρὸς τοὺς ἐνεακοσίους καὶ χιλίους ἀπὸ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως».

Μετὰ τὴν εὐχαριστήριον καὶ παραινετικὴν ὁμιλίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ὤμιλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Δαμασκηνός, ἐξάρας τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς, ὅστις, κατὰ τὸ πέρασ τῆς ἐορτῆς ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κ. Δήμαρχον τὸ ποσὸν τῶν δρχ. δέκα χιλιάδων ὑπὲρ τῶν κοινωνικῶν σκοπῶν τοῦ Δήμου Βιλλίων.

Ἱερά Μητρόπολις Μηθύμνης

Πρωτοβουλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Κωνσταντίνου καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ συνήλθε τῇ 10 καὶ 11 Σεπτεμβρίου ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγίου Ἰγνατίου Λειμῶνος τὸ τρίτον Ἱερατικὸν Συνέδριον τῶν Αἰδεσιμωτάτων Ἐφημερίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μηθύμνης. Κατὰ τὴν ἐναρξιν, μετὰ τὴν σχετικὴν προσευχὴν ἀνεπέμφθη δέσησις ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀδελφῶν Κυπρίων, τοῦ Σεβασμιωτάτου προ-

φωνήσαντος καταλλήλως τοὺς συνέδρους καὶ ἀναπτύξαντος περιληπτικῶς τὸν σκοπὸν τοῦ Συνεδρίου. Πρὸ τῆς εἰσηγήσεως τῶν θεμάτων ἐνεκρίθησαν καὶ ἀπεστάλησαν τηλεγραφήματα πρὸς τε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Ἐθνάρχην Κύπρου, δι' ὧν διετρανοῦτο ἡ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀφοσίωσις τῶν συνέδρων καθὼς καὶ ἡ πρὸς τὴν Κύπρον ἀγάπη αὐτῶν. Τὰ κυριώτερα θέματα, ἅτινα ἐξετάσθησαν ἐν τῷ Συνεδρίῳ, εἶναι τὰ ἑξῆς: «Τὸ ὄψος τῆς Ἱερουσάλης καὶ ἡ δύναμις τοῦ παραδείγματος τοῦ ἱερέως» «Ἡ μέριμνα τοῦ ἱερέως διὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν τῶν πιστῶν» «Ἡ Ὀργάνωσις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἐν τῇ ἐνορίᾳ» καὶ «Ἄγων κατὰ τῶν προπαγανδῶν». Τὸ ἀπόγευμα τῆς 10ης Σεπτεμβρίου ἐτελέσθη μέγας πανηγυρικὸς Ἐσπερινός, καθ' ὃν ἐχειροθετήθη εἰς Πνευματικὸν ὁ Αἶδης. Οἰκονόμος Πλάτων Ζαφειροῦλου τὴν δὲ ἐπομένην ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν συμμετεχόντων πολλῶν ἐφημερίων, καθ' ἣν ἐγένετο καὶ Μνημόσυνον τῶν ἀειμνήστων Μητροπολιτῶν Μηθύμνης Νικηφόρου, Στεφάνου καὶ Διονυσίου καὶ τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν ἀποβιωσάντων ἐφημερίων Γεωργίου, Θεοφράστου, Ἀνθίμου καὶ Ἰγνατίου. Κατὰ τὴν Λειτουργίαν ταύτην ἀνευμνήθη τὸ Ὄφφικιον τοῦ Οἰκονομοῦ εἰς τὸν ἱερέα Γεώργιον Εὐαγγέλου, ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Στύφης.

Ἀπαντες οἱ Αἰδεσιμωτάτοι Ἐφημέριοι μὲ πολλὴν προσοχὴν παρηκολούθησαν τὰς ἐργασίας τοῦ συνεδρίου καὶ συγκεκινημένοι ἐκ τῆς μοναχικῆς φιλοξενίας ἐπανήλθον εἰς τὰ ἴδια τὸ ἀπόγευμα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1958.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὸ ἄρτι ληφθὲν τεύχος τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου τοῦ ἐπισημοῦ ὄργανου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας εἶναι ἀφιερωμένον ἐς ὀλοκλήρου εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς 40ῆς ἐπετείου τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, εἰς τὸν ὅποιον ἔλαβον μέρος ὅλοι αἱ Ὀρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, πλην τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, αἱ ὅποιαι λόγῳ τοῦ ἔμπεριστάτου των δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποστείλουν ἀντιπροσωπείας. Ἡ περιγραφή τῆς διαμονῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀντιπροσωπειῶν καὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ σταθμοῦ διὰ τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν καταλαμβάνει 60 ὀλοκλήρους σελίδας. Ἐν συνεχείᾳ δὲ δημοσιεύονται ὁ βαρυσήμαντος λόγος τοῦ Μητροπολίτου Κρουτίτσκι καὶ Κολόμνας κ. Νικολάου ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ Ὀρθοδοξία καὶ τὸ παρὸν» καὶ ὁ λόγος τοῦ Ρώσου ἐπισκόπου κ. Μιχαήλ ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ σημασία τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ Ρωσικῇ Ὀρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ».

— Ἡ σοβιετικὴ ἐφημερίς «Ἰζβέστγια» ἔδημοσιευσεν τὴν 11ην Ἰουλίου 1958 ἀνταπόκρισιν ἐκ Ροστόβου, κατὰ τὴν ὅποιαν «ὁ σοβιετικὸς λαὸς ἀγαπᾷ καὶ ἐκτιμᾷ τὰ μεγαλοπρεπῆ θρησκευτικὰ μνημεῖα τοῦ παρελθόντος, τὰ ὅποια ἀνήγειραν οἱ πατέρες του».

— «Γέφυρα φιλίας» εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς σοβιετικοῦ φιλμ βραχείας διάρκειας, τὸ ὅποιον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν εἰς Ρωσίαν ἐπίσκεψιν ἐκπροσώπων τῆς Γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας.

— Ἀπὸ τῆς 13 Ἰουλίου μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου ἐ.ἔ. παρέμειναν εἰς τὴν Ρωσίαν 40 νέοι Ἀμερικανοὶ, μέλη διαφόρων ἀμερικανικῶν χριστιανικῶν ὀργανώσεων.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀπὸ 14-17 Σεπτεμβρίου συνήλθεν εἰς Λούρδην Διεθνὲς Συνέδριον Μαριολογίας.

— Ἡ Ῥωμαιοκαθολικὴ Ἱερά Σύνοδος ἐπὶ τῶν ἱερατικῶν σχολῶν καὶ πανεπιστημίων ἀπηύθυνεν ἐγκύκλιον πρὸς τὰ ἀνώτερα πνευματικὰ ἱδρύματα καὶ τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἱταλίας, διὰ τῆς ὁποίας συνιστάται ἐν παραμείνονι πιστοὶ εἰς τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Θωμᾶ τοῦ Ἀκινάτου, διότι παρὰ τὰς τεραστίας προόδους, τὰς ὁποίας ἐπραγματοποίησεν ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τοῦ 13ου αἰῶνος, ἡ φιλοσοφία τοῦ Θωμᾶ «ἀποδεικνύεται ἱκανή, ὅπως περιλάβῃ ἀρμονικῶς ἐν ἑαυτῇ» πάσας τὰς ἔκτοτε κατακτηθείσας παρὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀληθείας. Ὁ Θωμισμὸς ἀποτελεῖ τὴν ἐπίσημον φιλοσοφίαν τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς τονίζεται εἰς σχετικὴν ἐγκύκλιον τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ'.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 ἐδ. 2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, α) Ἁγίου Σπυρίδωνος Αἰγάλεω ὑπαρχουσῶν δύο κενῶν θέσεων τακτικῶν Ἐφημερίων καὶ β) τῆς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Παλαιᾶς Κοκκινιάς Πειραιῶς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐφημεριακὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομιμμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ Κανονικὰ καὶ νομικὰ προσόντα, νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἐφημερίου, τοῦ ἐν Βρυσοῦλα Ἱ. Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὄχι ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου ν' ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι τοῦ ὄχι ἄνω Ἱ. Ναοῦ.

Ἐν Πρεβέζῃ τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Στυλιανός.

Ἱ. Μητρόπολις Σεργίων καὶ Κοζάνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Κοιμήσεως Θεοτόκου Βελβενδοῦ. 2) Ἁγίου Κωνσταντίνου Κάτω Κώμης. 3) Ἁγίου Γεωργίου Κήπου. 4) Ἁγίου Παντελεήμονος Ποντοκώμης. 5) Ἁγίου Γεωργίου Κλείτου. 6) Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Ἰμέρας. 7) Γενήσεως Θεοτόκου Πετραῶν. 8) Ἁγίου Νικολάου Πύργου — Σταυρωτῆς καὶ 9) Κοιμήσεως Θεοτόκου Παλαιαλῶνων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ὄχι ἄνω Α.Ν. 2200/1940 ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν διὰ μίαν ἐκάστην τῶν ἐνοριακῶν θέσεων ἀνακήρυσιν ὑποψηφίου.

Ἐν Κοζάνῃ τῇ 3ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Σεργίων καὶ Κοζάνης Διονύσιος

Ἱ. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ρώση-Πετρίλου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖά μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ὄχι ἄνω ἐνορίαν.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Κύριλλος.

Ἱ. Μητρόπολις Ἡλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46, 47, καὶ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου

τοῦ Θεολόγου Καρδαμᾶ - Ἡλείας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἐν λόγῳ ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικὰ τῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πύργῳ τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Ἡλείας Γερμανός

Ἱ. Μητρόπολις Αἰτωλοακαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 63 παράγραφος 1 καὶ 2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τοῦ Ἱεροδιακόνου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀγρινίου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα Πιστοποιητικὰ, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 5ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Αἰτωλίας Ἱερόθεος.

Ἱ. Μητρόπολις Σεργῶν καὶ Νιγρίτης

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσιν αἱ κάτωθι ἐφημεριακαὶ κεναὶ θέσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σεργῶν καὶ Νιγρίτης τῶν χωρίων: 1) Χιονοσωρίου, 2) Ἄνω Ὀρεινῆς, 3) Ἐηροποτάμου, 4) Μετάλλων, 5) Ἐλαιῶνος, 6) Πύργου, 7) Καστρίου, 8) Εὐαγγελιστρίας, 9) Κεφαλαιοχωρίου, 10) Κυδωνίων, 11) Μαυρούδας, 12) Λίμνης, 13) Κάτω Μητροῦση καὶ 14) Παραλιμνίου, καλοῦνται οἱ βουλομένοι καὶ ἔχοντας τὰ πρὸς τοῦτο νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλλωσι ταῦτα πρὸς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ἡμῶν.

Ξέρραι τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Σεργῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν χωρίων: 1) Ἁγίας Κυριακῆς 2) Ἁγίου Γεωργίου Κοινακοῦ καὶ 3) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ὁρθοβουνίου (πρ. Μεγάλης Κερασιάς) προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῶν Ἀναγκ. Νόμων 536/45 καὶ 540/45 ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικά πιστοποιητικὰ.

Ἐν Τρικκάλοις τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Τρίκης καὶ Σταγῶν Δωρόθεος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν Ἀποδοχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου κλπ.», τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησ. Ἐκπαιδεύσεως», καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-1946 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνεγενημάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 48 τοῦ ὄχι ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι.

Περισσότερας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡ παρούσα κοινοποιηθῆτω μερίμνῃ τοῦ οἴκειο Ἐκκλη-

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Τὸ κατὰ Νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον πρὸς τὸν

Ἀρχιμανδρίτην Κωνσταντῖνον Παπαλουκᾶν
(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, ἵνα βᾶσει τοῦ ἀρθρου 55 τοῦ ἄνω Νόμου ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, τῇ ἑκτη (6) Νοεμβρίου 1958, ἡμέρα Πέμπτη καὶ ὥρα 9η π.μ. ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ τῇ δι' ἣν διεξήχθη ἐνορκος ἀνάκρισις ἐναντίον σου κατηγορία.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρα τε καὶ ὥρα, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ὁ Πρόεδρος

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

σιαστικοῦ Συμβουλίου δι' ἀναγνώσεως ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ θυροκολλησεως ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ, καὶ δημοσιευθῶ εἰς τὰ Περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ἁγ. Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος».

Ἐν Κερκύρα τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος.

Ἱ. Μητρόπολις Φλωρίνης, Ἀλμωπίας καὶ Ἐορδαίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2.200/1949 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς καὶ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἀρθρου 50 τῆς κωδικοποιηθείσης Ἐνοριακῆς Νομοθεσίας καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίου Νικολάου» τῆς Ἐνορίας Παπαγιάννη-Φλωρίνης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω Ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά των, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 9ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Φλωρίνης-Ἀλμωπίας καὶ Ἰορδαίας Βασίλειος.

Ἱ. Μητρόπολις Ἱερισσοῦ, Ἁγ. Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς καὶ τοῦ ἀρθ. 9 τοῦ Α.Ν. 515/47 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν Γαλατίστῃ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου, πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Ἀρναίᾳ τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου 1958

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγ. Ὄρους κ.λ.π. Κυπριανός.

Ἱερά Μητρόπολις Ξάνθης

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Μαγικῷ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν αὐτὴν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Ξάνθῃ τῇ 14ῃ Αὐγούστου 1958.

† Ὁ Ξάνθης Ἀντώνιος,

Ἱερά Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α.Ν. 2200/40, καλοῦμεν τοὺς βουλο-

μένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Βασιλείου (Κάτω Δολῶν) τ. δήμου Ἀβίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα πιστοποιητικά προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι.

Ἐν Γυθείῳ τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου 1958

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Φιλήμων.

Ἱ. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Ἀγρινίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίου Δημήτριος», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἰερόθεος.

Ἱερά Μητρόπολις Ἐλασσῶνος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικοῦ ἐφημερίου τῶν ἐνοριῶν 1) Ἁγ. Τριάδος Φλαμπουρού 2) Ἁγ. Παρασκευῆς Κοκκινοπλοῦ 3) Ἁγ. Ἀθανασίου Βούρμπας, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Ἐλασσῶνι τῇ 22ῃ Σεπτεμβρίου 1958.

† Ὁ Ἐλασσῶνος Ἰάκωβος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ διστακτικὴν ἐπιτροπὴν

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ**

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος **ΙΑΚΩΒΟΣ**

† Ὁ Βεργίας καὶ Ναούσης **ΚΑΛΙΝΙΚΟΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Κ. Σπεράντσα, Χωρὶς χρονοτριβήν.
Σεβ. Μητρ. Σάμου Εἰρηναίου, Λόγος διὰ τοῦ πεσόντος εἰς Γράμμον καὶ Βίτσι.

Π. Μπρατσιώτου, Ἀκαδημαϊκεῦ - Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος.

Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπλίας καὶ Εὐρυτανίας.

Τρ. Κώστιτις, Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων Γερμανός.
Μητρ. Μεσσηνίας Πολυκάρπου (†), Αἱ παραβολαὶ τῶν ταλάντων καὶ δέκα παρθένων.

Κ. Μωραϊτάκη (Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου), Ἡ Ὁρθόδοξος Ρωσικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τὸ κομμουνιστικὸν καθεστῶς.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱερῶν.